

ผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

EFFECTS OF INSTRUCTION USING THE CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER
INSTRUCTION WITH ELECTRONIC MULTIMEDIA

วทันยา ขำพงษ์ไผ่

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

ผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

EFFECTS OF INSTRUCTION USING THE CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER
INSTRUCTION WITH ELECTRONIC MULTIMEDIA
TO DEVELOP READING COMPREHENSION AND WRITING ABILITIES
OF GRADE 2 STUDENTS

WATANYA KHAMONGPAI

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Educational Science & Learning Management)
Faculty of Education, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียน

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ของ

วทันยา ขำพงษ์ไผ่

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก	 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาทิตย์ โพธิ์ศรีทอง)	(อาจารย์ ดร.ไพรวลัย พิทักษ์สาธิต)
..... ที่ปรึกษาร่วม	 กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย สุราลีโนบล)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงใจ สีเขียว)

ชื่อเรื่อง	ผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ผู้วิจัย	วทันยา ขำพงษ์ไผ่
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อาทิตย์ โพธิ์ศรีทอง
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติชัย สุธาสีโนบล

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เป็นวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 26 คน โรงเรียนวัดมเหยงษ์ ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ 2) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ 3) แบบทดสอบความสามารถในการเขียน วิเคราะห์ผลการวิจัยด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัย พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์สามารถส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา, สื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์, นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่

Title	EFFECTS OF INSTRUCTION USING THE CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER INSTRUCTION WITH ELECTRONIC MULTIMEDIA TO DEVELOP READING COMPREHENSION AND WRITING ABILITIES OF GRADE 2 STUDENTS
Author	WATANYA KHAMPPONGPAI
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Arethit Posrithong
Co Advisor	Assistant Professor Kittichai Suthasinobol

The purposes of the research are as follows: (1) to compare the reading comprehension of Grade Two students before and after receiving the concentrated language encounter instruction with electronic multimedia; (2) to compare the writing abilities of Grade Two students before and after receiving concentrated language encounter instruction with electronic multimedia. The study had a quasi-experimental design. The sample, selected by the simple random sampling technique, comprised 26 Prathom Suksa Two students of Wat Mahawong school. The instruments used for gathering data consisted of: (1) concentrated language encounter instruction with electronic multimedia lesson plans; (2) reading comprehension test; and (3) a writing abilities test. The data were analyzed by mean, standard deviation and the Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test. The results of the study were as follows: (1) the results of the hypothesis testing showed that the reading comprehension of the students after receiving concentrated language encounter instruction with electronic multimedia was higher than before receiving it and with a significant difference at a level of .05; (2) the results of the hypothesis testing showed that the writing abilities of students after receiving concentrated language encounter instruction with electronic multimedia learning achievement was higher than before receiving the concentrated language encounter instruction with electronic multimedia with a significant difference at a level of .05. In conclusion, the concentrated language encounter instruction with electronic multimedia encouraged reading comprehension and writing abilities of students in Prathom Suksa Two.

Keyword : CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER INSTRUCTION, ELECTRONIC
MULTIMEDIA, GRADE TWO STUDENTS

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความเมตตากรุณาและความช่วยเหลือจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาทิตย์ โพธิ์ศรีทองและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย สุธาสีโนบล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี เขื้อชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภวรรณ สัจจพิบูล และอาจารย์อรัญญา สุธาสีโนบล ที่กรุณาตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย อีกทั้งให้คำแนะนำและข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์และกรรมการบริหารหลักสูตรสาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้วิจัยตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอบคุณเพื่อนๆ สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ (การประถมศึกษา) ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและกำลังใจกับผู้วิจัย

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวของผู้วิจัย ที่ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจและแรงใจที่มีค่ายิ่งต่อผู้วิจัย และผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ศึกษา ผลอันเลิศและประโยชน์สูงสุดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่วางรากฐานและประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ผู้วิจัยมาถึงทุกวันนี้

วทันยา ขำพงษ์ไผ่

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	6
กลุ่มตัวอย่าง	7
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	7
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย	7
ตัวแปรที่ศึกษา	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
สมมติฐานในการวิจัย.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	11

1.1 ความสำคัญของภาษาไทย.....	11
1.2 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	11
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	13
2.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	13
2.2 หลักการและทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	15
2.3 รูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	20
2.4 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	23
2.5 รายละเอียดของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1	25
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์.....	29
3.1 ความหมายของสื่อประสม	29
3.2 องค์ประกอบของสื่อประสม	30
3.3 ประเภทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์.....	32
3.4 ประโยชน์ของสื่ออิเล็กทรอนิกส์	33
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ.....	34
4.1 ความหมายของการอ่านจับใจความ	34
4.2 ความสำคัญของการอ่านจับใจความ	35
4.3 หลักการอ่านจับใจความ	36
4.4 การวัดและประเมินผลการอ่านจับใจความ	38
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	40
5.1 ความหมายของการเขียน.....	40
5.2 ความสำคัญของการเขียน.....	41
5.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน.....	42
5.4 หลักการเขียน	47

5.5 การวัดและประเมินผลการเขียน	50
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	51
6.1 งานวิจัยในประเทศ.....	51
6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ.....	53
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	54
1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	54
1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	54
1.2 กลุ่มตัวอย่าง.....	54
1.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	54
1.4 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย	54
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	55
2.1 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา.....	55
2.2 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ	57
2.3 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียน.....	57
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
บทที่ 4 ผลการศึกษา	60
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	60
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	63
สมมติฐานในการวิจัย.....	63

ขอบเขตของการวิจัย	63
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	63
กลุ่มตัวอย่าง	63
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	64
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย	64
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	64
วิธีดำเนินการทดลอง	64
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
สรุปผลการวิจัย.....	65
อภิปรายผลการวิจัย	65
ข้อเสนอแนะ	69
1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้.....	69
2. ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป	70
บรรณานุกรม	71
ภาคผนวก.....	75
ภาคผนวก ก	76
ภาคผนวก ข	78
ภาคผนวก ค	80
ภาคผนวก ง.....	86
ประวัติผู้เขียน.....	116

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ตัวชี้วัดการอ่าน	12
ตาราง 2 ตัวชี้วัดการเขียน	12
ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง	55
ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์	61
ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์	62
ตาราง 6 ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	81
ตาราง 7 ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	83
ตาราง 8 ตารางผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ	84
ตาราง 9 ตารางผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน	85

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	9
--------------------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันวิทยาการก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารด้านต่างๆ ได้ขยายตัวอย่างกว้างขวาง เราจึงต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดเวลา (จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ, 2555) เนื่องจากการอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้และโลกทัศน์ให้กว้างไกลมากยิ่งขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในสังคมยุคปัจจุบัน ทำให้ผู้ที่มิทักษะด้านการอ่านที่ดี สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการอ่านข้อมูลข่าวสารและความเคลื่อนไหวต่างๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนและการดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การเรียนรู้ ผูกฝนให้มีความสามารถในการอ่านจึงเปรียบเสมือนการติดอาวุธทางปัญญาและสร้างความเข้มแข็งด้านอารมณ์ สังคม และการดำรงชีวิตให้แก่มนุษย์นั่นเอง (กาญจนา ต้นโพธิ์, 2561)

การอ่าน ถือเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตและเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ เป็นรากฐานของการศึกษาที่จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ อย่างรวดเร็ว กว้างขวางยิ่งขึ้น ผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน ย่อมมีมุมมองและวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล บุคคลใดถ้ามีความสามารถในการอ่านที่ดีแล้ว ก็ยังสามารถที่จะอ่านจับใจความได้ดีอีกด้วย (อัจจรา ประดิษฐ์, 2550) นอกจากนี้ สายใจ ทองเนียม (2560) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ ผู้เรียนต้องรู้จักการอ่านคำ คือ อ่านออก รู้ความหมายของกลุ่มคำ สำนวน วลี และประโยค จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ อาจส่งผลต่อการอ่านเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ ซึ่งยากกว่า และจะเป็นสาเหตุให้ผู้อ่านไม่สามารถพัฒนาการอ่านของตนเองได้ เพราะฉะนั้นหากผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านจับใจความที่ดี ก็จะช่วยให้อ่านเข้าใจเนื้อหา สามารถตีความและจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ง่ายยิ่งขึ้น

การอ่านจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านหนังสืออย่างละเอียดเพื่อเก็บแนวคิดหรือสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน มักพิจารณาในระดับย่อหน้าโดยการตั้งคำถามว่าย่อหน้านั้นกล่าวถึงอะไร กล่าวไว้อย่างไร แต่ย่อหน้าจะมีใจความสำคัญเพียงใจความเดียวและมีใจความรองหรือรายละเอียดที่สนับสนุนใจความสำคัญให้ชัดเจนขึ้น (บุญศิริ ภิญญาธินันท์, 2545) ซึ่งผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจ หารายละเอียดของเรื่องจากการเดาความแหว่ลั้ม จากลักษณะและชนิดของ

ข้อความที่ผู้เขียนเขียนขึ้น เมื่อผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความของเรื่องได้ จะสามารถพัฒนาไปสู่ความสามารถในการเขียนได้ต่อไป(เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์, 2550)

การเขียน เป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ของผู้เขียน หรือผู้ส่งสารไปยังผู้อ่าน โดยใช้ภาษาที่ผู้เขียนและผู้อ่านเข้าใจตรงกันอยู่แล้ว ส่วนมากจะทางสิ่งพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นบทความ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ฯลฯ ในขณะที่เขียน ผู้เขียนเท่ากับมีโอกาสดำเนินการถ่ายทอดความรู้ ความคิดของเขาจนเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วก็ถ่ายทอดความรู้ ความคิดนั้นๆ ไปยังผู้อ่านอีกด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552) สอดคล้องกับ ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2550) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารโดยใช้ตัวอักษรถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและเรื่องราวข่าวสาร ตลอดจนประสบการณ์และจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน นอกจากนี้ การเขียนยังเป็นเครื่องมือสื่อสารสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม เป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์ และเป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์ มนุษย์จากหนึ่งการที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมแนวความคิดของตนไปสู่ชนอีกกลุ่มหนึ่งได้นั้นจะต้องอาศัยการเขียน เพราะการเขียนมีความคงทน และใช้เป็นหลักฐานได้ดี อีกทั้งภาษาเขียนยังจัดได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่บ่งบอกถึงควมมีวัฒนธรรมและอารยธรรมของชาตินั้น การเขียนจึงเป็นทักษะหนึ่งที่มีความจำเป็นไม่น้อยกว่าทักษะอื่น (จิรวุฒน์ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ, 2556)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการอ่านและการเขียนจะมีความสำคัญและจำเป็นในการเรียนรู้ แต่จากผลการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (National Test) ความสามารถด้านภาษาในปีการศึกษา 2561 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 53.18 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พอใช้ (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2562) ผลการประเมินการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ปีการศึกษา 2560 และปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนวัดมหาวันฯ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ด้านการอ่าน พบว่า จำนวนนักเรียนที่อยู่ในระดับปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 12.72 ร้อยละ 20 และร้อยละ 23.07 ด้านการเขียน จำนวนนักเรียนที่อยู่ในระดับปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 5.17 ร้อยละ 14 และร้อยละ 19.23 ตามลำดับ (ระบบติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบาย โครงการและกิจกรรม สพฐ, 2562)

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคุณภาพทางการอ่านและการเขียนของนักเรียน มีแนวโน้มที่ต่ำลง เนื่องจากมีนักเรียนจำนวนเพิ่มขึ้นที่ไม่สามารถอ่านจับใจความและเขียนได้ ทำให้ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชา

ภาษาไทยในโรงเรียนวัดมหาราช อำเภอบางบาล จังหวัดสมุทรปราการ และโรงเรียนบริเวณใกล้เคียง จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ประสพการณ์การสอนวิชาภาษาไทย 10 ปี ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ประสพการณ์การสอนวิชาภาษาไทย 15 ปี และครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ประสพการณ์การสอนวิชาภาษาไทย 12 ปี พบว่า ปัญหาเกิดจากนักเรียนไม่เข้าใจหลักวิธีการอ่านจับใจความที่ถูกต้อง นักเรียนอ่านหนังสือไม่คล่อง มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการอ่าน และเกิดจากตัวคุณครูเองที่ไม่ได้อธิบายถึงหลักการจับใจความส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถอ่านจับใจความได้ สอดคล้องกับ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547) ที่กล่าวว่าสาเหตุของปัญหาเกิดจากครูส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจในวิธีการสอนอ่านจับใจความอย่างแท้จริง ซึ่งส่วนมากจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนอ่านเรื่องโดยไม่มีวัตถุประสงค์อื่น จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถอ่านจับใจความได้ อีกทั้งการสอนของครูส่วนใหญ่ยังไม่ได้นำสื่อหรือกลวิธีต่างๆ ทางภาษามาใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้นักเรียนเป็นจำนวนมากไม่สามารถจับใจความ ตีความหมาย และจัดลำดับความคิด ตลอดจนไม่สามารถเขียนสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ และอีกหนึ่งสาเหตุที่สำคัญก็คือ ผู้เรียนในปัจจุบันอ่านหนังสือน้อย เป็นผลให้คลังคำในสมองของคนที่อ่านน้อยนั้นน้อยตามข้อมูลที่ได้รับไปด้วย จึงส่งผลให้ไม่ชอบการเขียนที่มีเนื้อหาขนาดยาว หรือบางคนไม่สามารถใช้ถ้อยคำภาษาที่หลากหลายหรือสละสลวย หรือที่พบบ่อยครั้งคือแม้คำศัพท์ง่าย ๆ ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนได้ถูกต้อง และไม่สามารถแยกการเขียนที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการได้ ไม่นับข้อยากที่สุดของการเขียน คือความสามารถในการถ่ายทอดความคิดของตนเองผ่านการเขียนได้อย่างที่ใจคนเขียนต้องการ (ชนกพร อังศุวิริยะ, 2560)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว การออกแบบการจัดการเรียนรู้ของครูจึงเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและความสามารถในการเขียนให้มีประสิทธิภาพ คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ความสำคัญกับกระบวนการอ่าน ความสนใจในการใช้ประสบการณ์เดิม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญ ตีความ และขยายความเรื่องที่อ่านได้ การจัดขั้นตอนการเรียนการสอน เน้นกระบวนการพัฒนาภาษาอย่างเป็นธรรมชาติของเด็ก โดยใช้บทเรียนและกิจกรรมเป็นจุดเริ่มต้นในการให้ปัจจัยป้อน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษา จากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ด้วยเหตุนี้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้รับการแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เหมาะสมกับผู้เรียนในระยะเริ่มเรียน โดยยังไม่สามารถอ่านและ

เขียนได้ รูปแบบนี้สามารถใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ อาทิ ปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ตลอดจนวัยผู้ใหญ่ ก็สามารถใช้รูปแบบการสอนนี้ได้ ขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่าง กันออกไป จุดประสงค์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 คือ ให้ผู้เรียนคุ้นเคย กับภาษาและเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา มีความสามารถด้านการอ่าน เขียน ฟัง พูด ด้วย ความคิดของตนเองในระดับพื้นฐานและเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างทางภาษา ส่วนการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เหมาะสมกับผู้เรียนที่สามารถอ่านออก เขียนได้ในระดับ เบื้องต้นแล้วแต่ยังไม่ชำนาญพอ จุดมุ่งหมายของการสอนในรูปแบบที่ 2 คือ ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการ อ่านและการเขียนในบริบทต่างๆ มากขึ้น โดยอาศัยกลวิธีในการสอนอ่านและเขียนแบบต่างๆ จึง จะทำให้ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องด้วยความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง ตลอดจน โครงสร้างของเนื้อความได้เป็นอย่างดี และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนในระดับที่สูงขึ้น มีทักษะชำนาญ มากพอแล้ว จุดมุ่งหมายของรูปแบบการสอนนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาของตนเอง ทั้ง ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษากาย สามารถหาข้อมูลเพื่อสื่อสารและถ่ายทอดออกมาในบริบทต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย มีทักษะในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองและนำไปใช้ประโยชน์ใน ชีวิตประจำวันได้(เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์, 2550) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เนื่องจากรูปแบบที่ 1 ใช้สำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาและยังมี ประสบการณ์ในการสื่อสารทางภาษาน้อย จึงเหมาะสำหรับนำมาใช้พัฒนานักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นอย่างยิ่ง

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ประกอบไปด้วยขั้นตอนการสอน แบ่ง ออกได้เป็น 5 ขั้นตอน คือ 1) ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง 2) ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สันทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ 3) เขียนเรื่องร่วมกัน ระหว่างครูและนักเรียน 4) ทำหนังสือเล่มใหญ่ และ 5) เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ โดยขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะเน้นความแม่นยำในการเรียนรู้ของผู้เรียนจนถึง ขั้นสุดท้ายของการเรียนรู้ได้ และจากกิจกรรมต่างๆ จะสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนและ ผู้สอนตลอดเวลาว่า ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการในแต่ละขั้นตอนหรือไม่ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์, 2550) และเพื่อให้การสอนมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำสื่อประสม อิเล็กทรอนิกส์เข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ

สื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์เป็นสื่อที่นำเสนอข้อมูล เนื้อหาสาระต่างๆ ผ่านการทำงานและ การควบคุมจากคอมพิวเตอร์โดยนำสื่อหลากหลายชนิดมาใช้ร่วมกันในการนำเสนอข้อมูลข่าวสาร

ประกอบด้วย ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ข้อความ เสียง นอกจากนี้สามารถแสดงข้อมูลออกมาในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ บทเรียนคอมพิวเตอร์ ฯลฯ เพื่อเป็นการกระตุ้นช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีความยืดหยุ่นในการเข้าถึงเนื้อหาได้ง่ายยิ่งขึ้น และกิดานันท์ มลิทอง (2548) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นสิ่งเร้าให้กับผู้เรียนและมีการตอบสนองของผู้เรียนให้มีข้อมูลย้อนกลับเพื่อเสริมแรง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ Damber (2013) ที่ทำการศึกษาทักษะการเขียนและการอ่าน โดยมีการฝึกปฏิบัติต่างกัน ความสามารถในการอ่านและการเขียนเปรียบเสมือนเทคโนโลยีที่น่าสนใจ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในห้องเรียนประเทศสวีเดน ผลการวิจัยพบว่า ธรรมชาติของการฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ครูผู้สอนควรมีความรู้และกรอบแนวคิดในการสอนด้วยการนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาเป็นเครื่องมือในการสอน เพื่อส่งผลให้การอ่านและการเขียนมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้กานต์ อุทัยทัศน์ (2551) ที่ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาสื่อประสมสนับสนุนการเรียนรู้และเสริมสร้างทักษะการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า การอ่านและการเขียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจในการเรียนรู้จากสื่อประสมอยู่ในระดับมาก ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการนำสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนจะช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากผลการวิจัยของศรีนารถ สิทธิขวา (2552) ที่ได้เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียน การคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการอ่าน การเขียน การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการอ่าน การเขียน การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับภานุภรณ์ ทาโยธิ (2554) ที่ศึกษาผลการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษารูปแบบที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์

ทางภาษารูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการอ่านและเขียนคำพื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาอยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น สามารถช่วยพัฒนาการอ่านและการเขียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นได้ จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีกิจกรรมที่สอดแทรกอยู่ในขั้นตอนที่หลากหลาย ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งกิจกรรมในการสอนนี้จะช่วยส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียนได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถ การอ่านจับใจความและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักเรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยและบุคลากรทางการศึกษาให้ทราบถึงวิธีการนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการอ่านจับใจความและการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาอย่างสัมพันธ์กันทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมหลวง อำเภอมะขาม จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 55 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมawangษ์ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 26 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ด้วยการจับสลาก

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 รวมทั้งหมด 17 ชั่วโมง ทำการสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมเวลาสอนทั้งหมด 6 สัปดาห์ โดยทดสอบก่อนเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 15 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาโดยพิจารณาจากโครงสร้างของเนื้อหาตามมาตรฐานและตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐานและตัวชี้วัด ท1.1 ป.2/3 ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน, ท1.1 ป.2/4 ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน, ท1.1 ป.2/5 แสดงความคิดเห็น และคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐานและตัวชี้วัด ท1.2 ป.2/3 เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

- ตัวแปรตาม คือ
1. ความสามารถในการอ่านจับใจความ
 2. ความสามารถในการเขียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง การจัดขั้นตอนการเรียนการสอน ที่เน้นกระบวนการพัฒนาภาษาอย่างเป็นธรรมชาติของเด็ก โดยใช้บทเรียน กิจกรรมเป็นจุดเริ่มต้นในการให้ปัจจัยป้อน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษา จากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนด้วยกิจกรรมต่างๆ และการใช้สื่อที่หลากหลาย ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง เป็นขั้นที่ผู้สอนแนะนำภาพหน้าปกของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้เรียนลองเดาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ผู้สอนจะอ่านให้ฟัง และใช้เพลงที่

สอดคล้องกับเนื้อหาเปิดผ่านเว็บไซต์ Youtube แทรกในการนำเข้าสู่บทเรียน จากนั้นผู้สอนอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่ละหน้าพร้อมทั้งใช้ภาพประกอบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนจินตนาการเรื่องได้ชัดเจนขึ้น ขณะที่อ่านผู้สอนใช้น้ำเสียงและท่าทางประกอบอย่างมีชีวิตชีวา และมีการให้ผู้เรียนตอบคำถามหรือเดาเนื้อเรื่องที่ได้ฟัง

ขั้นตอนที่ 2 เล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมุติ เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเล่าเรื่องที่ได้อ่าน เมื่อผู้เรียนเล่าเรื่องไม่ได้ ให้ผู้สอนพุดนำ พุดเสริม ต่อเติม ถามย้ำ จนกว่าผู้เรียนจะสามารถเล่าเรื่องจนสำเร็จ จากนั้นผู้สอนสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเพื่อให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เช่น ตัวละครที่ชื่นชอบพร้อมบอกเหตุผล และคอยเสริมแนวคิดบางอย่างที่ต้องการสอนแก่ผู้เรียน หลังจากอภิปรายก็ให้ผู้เรียนเล่นบทบาทสมมุติ โดยให้ผู้เรียนอาสาสมัครเป็นตัวละครต่างๆ และผู้สอนเป็นผู้อ่านบท

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน เป็นขั้นที่ผู้สอนติดกระดาษแผ่นใหญ่บนกระดานดำ ให้ผู้เรียนร่วมกันเล่าเรื่องที่เคยเรียนไปแล้วจนจบ จากนั้นผู้สอนบอกให้ผู้เรียนช่วยกันเขียนเรื่องดังกล่าวใหม่ โดยให้ผู้เรียนเป็นคนบอกเรื่อง ผู้สอนทำหน้าที่เขียนบนกระดานแผ่นใหญ่ ในการเขียนมีการวางเงื่อนไขให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มตกลงเรื่องหรือประโยคกันก่อนที่จะให้ผู้สอนเขียน โดยตกลงตามเสียงส่วนใหญ่และเลือกประโยคที่เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้แต่ละกลุ่มออกแบบเขียนเรื่องจากขั้นตอนที่ 3 วาดภาพประกอบเรื่องตามความพอใจของผู้เรียนและแบ่งหน้าที่ในการรับผิดชอบงาน เช่น เขียนเรื่อง วาดภาพ ระบายสี เป็นต้น สำหรับผู้เรียนกลุ่มที่ยังเขียนไม่คล่อง ผู้สอนจะต้องเขียนเรื่องให้และให้ผู้เรียนตกลงกันว่าจะให้ผู้สอนเขียนเรื่องให้อย่างไร และวันที่สำหรับวาดรูปไว้ตรงไหน เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอหนังสือเล่มใหญ่ของตนเองพร้อมทั้งอ่านให้เพื่อนฟัง

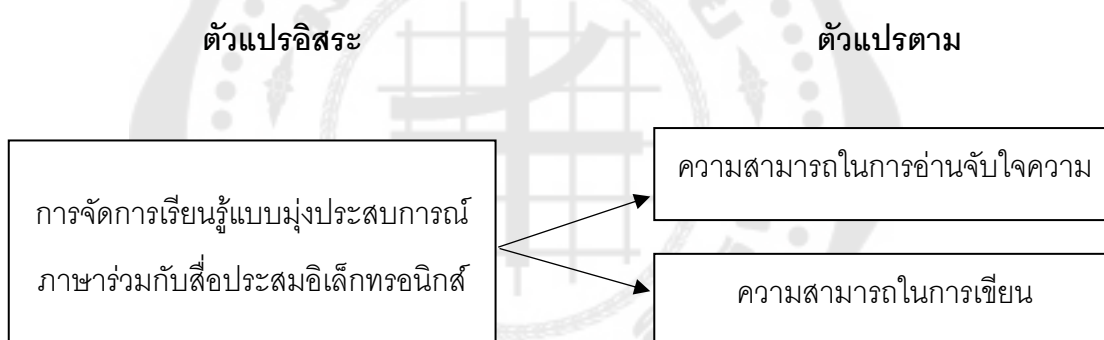
ขั้นตอนที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ผู้เรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้ค้นคว้า การสะกดคำ การเขียนคำ ประโยค และความหมายของคำ จากนั้นผู้สอนฝึกกิจกรรมเสริมทางภาษาให้กับผู้เรียน ได้แก่ การเล่นเกมตอบคำถามผ่านแอปพลิเคชัน Kahoot! การเรียงประโยคโดยการใช้บัตรคำ

2. ความสามารถในการอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านอย่างละเอียดเพื่อมุ่งหาสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง ผู้อ่านต้องสามารถบอกข้อคิด ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ว่าใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความที่เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว โดยพิจารณา

ตามลำดับขั้นทางการคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy of Education) ผู้วิจัยเลือกออกข้อสอบ วัดพฤติกรรม 3 ระดับ ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ เพื่อให้สอดคล้องกับ ความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3. ความสามารถในการเขียน หมายถึง การที่ผู้เขียนถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ประสบการณ์และจินตนาการต่างๆ เป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้อ่าน โดยจะต้องเขียนให้ ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษาเพื่อสื่อให้ผู้อ่านและผู้เขียนเข้าใจตรงกัน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบ วัดความสามารถในการเขียนที่เป็นแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ โดยเกณฑ์ในการวัดความสามารถใน การเขียนแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ สาระสำคัญของเรื่อง การใช้ภาษา การเขียนสะกดคำ และ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและถูกต้องตามคำชี้แจง ซึ่งปรับจากเกณฑ์ของ สำนักวิชาการและ มาตรฐานการศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์สูงขึ้น
2. ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.1 ความสำคัญของภาษาไทย
 - 1.2 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด
- 2 .เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.2 หลักการและทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.3 รูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.4 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.5 รายละเอียดของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1
- 3 .เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
 - 3.1 ความหมายของสื่อประสม
 - 3.2 องค์ประกอบของสื่อประสม
 - 3.3 ประเภทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์
 - 3.4 ประโยชน์ของสื่ออิเล็กทรอนิกส์
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ
 - 4.1 ความหมายของการอ่านจับใจความ
 - 4.2 ความสำคัญของการอ่านจับใจความ
 - 4.3 หลักการอ่านจับใจความ
 - 4.4 การวัดและประเมินผลการอ่านจับใจความ
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 5.1 ความหมายของการเขียน

- 5.2 ความสำคัญของการเขียน
- 5.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน
- 5.4 หลักการเขียน
- 5.5 การวัดและประเมินผลการเขียน
- 6 .เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดสาระการเรียนรู้ ออกเป็น 8 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มรายวิชาพื้นฐาน จึงนับว่าเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีความสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

1.1 ความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติไทย เนื่องจากมีเอกลักษณ์ของความเป็นไทย คนไทยมีการใช้ภาษาไทยในการสร้างปฏิสัมพันธ์ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเล่าเรียน การประกอบอาชีพ การแสวงหาความรู้หรือข้อมูลข่าวสารต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิดของตน และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการเผยแพร่ความเป็นไทยสู่สายตาของชาวโลก อีกทั้งยังเป็นเครื่องแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี นับว่าเป็นสิ่งล้ำค่า ควรสืบสานให้คงอยู่ตลอดไป

1.2 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ในงานวิจัยผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสม อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาสาระการอ่านและสาระการเขียน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 การอ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตาราง 1 ตัวชี้วัดการอ่าน

ชั้น	ตัวชี้วัด
ป.2	1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความและบทร้อยกรองต่างๆ ได้ถูกต้อง 2. อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน 3. ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 4. ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน 5. แสดงความคิดเห็น และคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน 6. อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน 7. อ่านข้อเขียนเชิงอธิบาย และปฏิบัติคำสั่ง 8. มีมารยาทในการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 ตัวชี้วัดการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด
ป.2	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด 2. เขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ 3. เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ 4. มีมารยาทในการเขียน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) หรือ เรียกย่อๆ ว่า CLE ได้พัฒนาและปรับปรุงมาจากนักภาษาศาสตร์ทางด้านการอ่านและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาหลายท่าน ได้แก่ ไบรอัน เกรย์ (Gray) ริชาร์ด วอล์คเกอร์ (Walker) จูเลีย ไพร์ส (Price) และ เนีย ดอร์ (Dore) จากประเทศออสเตรเลีย ต่อมาเมื่อปี 1980-1985 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ได้ทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียเป็นครั้งแรก ที่โรงเรียนเทรเกอร์พาร์ก (Trager Park School) เป็นโรงเรียนย่านชานเมืองแอริส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์นเทริทอรี (Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย โดยโรงเรียนดังกล่าว ส่วนใหญ่นักเรียนร้อยละ 90 เป็นชาวพื้นเมืองออสเตรเลีย (Aborigines) ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษาพื้นเมืองในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นผู้สอนในโรงเรียนดังกล่าวได้คิดและหาวิธีในการแก้ไขปัญหา เพื่อช่วยเหลือนักเรียนให้สามารถสื่อสารและสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองได้ โดยการนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเข้ามาใช้ ซึ่งมีความคิดเห็นว่าเด็กจะเกิดการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อ ได้อาศัยประสบการณ์ของตนเองและผู้อื่น การดำเนินโครงการวิจัยในโครงการเทรเกอร์พาร์กประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษ ในการสื่อสาร ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และส่งผลให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน

สำหรับประเทศไทยมีการทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกกับรายวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยนำหนังสือภาษาอังกฤษ เรื่อง “A Little Red Hen” เป็นสื่อการทดลอง นำโดยริชาร์ด วอล์คเกอร์ (Richard Walker) ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านของวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาแห่งบริสเบน (Brisbane College Advance of Education) ประเทศออสเตรเลีย และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยใช้เวลาทำการสอนประมาณ 9-10 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที ผลของการทดลอง พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถด้านอ่าน เขียน ฟังและพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

การทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษายังคงดำเนินต่อไป และได้เริ่มกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษหรือมีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษน้อยมาก ผลการทดลองพบว่านักเรียนกว่า 80% สามารถอ่านและเขียนได้ดี รักการ

อ่าน และสนใจการอ่านมากขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนสูง ในปีการศึกษา 2530 ได้ดำเนินวิจัยนำร่อง ณ โรงเรียนชายแดน จังหวัดสุรินทร์ กลุ่มทดลอง คือ โรงเรียนบ้านหนองโสนและโรงเรียนบ้านศาลาสამัคคี กลุ่มควบคุมที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน คือ โรงเรียนบ้านตาโมมและโรงเรียนบ้านซอนแตก ในอำเภอสังขละ จังหวัด สุรินทร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยทั้งภาษา พูด และภาษาเขียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม จากผลงานวิจัยทำให้เห็นว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาประสบความสำเร็จในการสอน ทั้งภาษาแม่และภาษาอังกฤษ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ความสำคัญกับกระบวนการอ่าน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญ ตีความ และขยายความเรื่องที่อ่านได้ การจัดขั้นตอนการเรียนการสอน เน้นกระบวนการพัฒนาภาษาอย่างเป็นธรรมชาติของเด็ก โดยใช้บทเรียน และกิจกรรมเป็นจุดเริ่มต้นในการให้ปัจจัยป้อน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษา ด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ด้วยเหตุนี้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้รับการแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ สำหรับผู้เรียนระดับต่างๆ ดังนี้

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เหมาะสมกับผู้เรียนในระยะเริ่มเรียน โดยยังไม่สามารถอ่านและเขียนได้ รูปแบบนี้สามารถใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ อาทิ ปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ตลอดจนวัยผู้ใหญ่ ก็สามารถใช้รูปแบบการสอนนี้ได้ ขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไป จุดประสงค์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 คือ ให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาและเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา มีความสามารถด้านภาษาในระดับพื้นฐาน และเข้าใจโครงสร้างทางภาษา

2. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เหมาะสมกับผู้เรียนที่สามารถอ่านออก เขียนได้ในระดับเบื้องต้นแล้ว แต่ยังไม่ชำนาญพอ จุดมุ่งหมายของการสอนในรูปแบบที่สอง คือ ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการอ่านและการเขียนในบริบทต่างๆ มากขึ้น โดยอาศัยกลวิธีในการสอนอ่านและเขียนแบบต่างๆ จึงจะทำให้ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง การแปลความ ตีความ ขยายความ ด้วยความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง ตลอดจนโครงสร้างของเนื้อความได้เป็นอย่างดี

3. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนในระดับที่สูงขึ้น มีทักษะชำนาญมากพอแล้ว จุดมุ่งหมายของรูปแบบการสอนนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาของตนเอง ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย และสามารถหาข้อมูลเพื่อสื่อสาร และถ่ายทอดออกมาในบริบทต่างๆ ได้อย่าง

หลากหลาย มีทักษะในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองและนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550)

2.2 หลักการและทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550) กล่าวว่า แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีแนวคิดที่เน้นกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ที่ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จด้านการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีแนวทฤษฎีในการจัดการเรียนการสอนภาษาและหลักการสำคัญ ดังนี้

แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach) มีจุดมุ่งหมายคือการเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย ความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language acquisition) ผลของการรับรู้ (Output) จะประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี เมื่อผู้สอนให้ปัจจัยป้อนหรือจัดกระบวนการเรียนการสอนและกิจกรรมให้เหมาะสม ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการทำงานของสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา เพื่อทำให้นักเรียนจดจำได้อย่างถาวรและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการรับรู้ของผู้เรียน

แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach) มีจุดมุ่งหมายคือ เน้นการสร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) และเน้นการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นหลัก โดยยึดหลักการสอนภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) เน้นบริบท (Context) ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมตามเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งแนวทฤษฎีนี้ถือว่าเป็นแนวทางการสอนที่ต้องใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เน้นการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการสื่อความหมายและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติด้วยตนเอง มีหลักการคือ การหาแนวทางการจัดรูปแบบการเรียนการสอนและจัดกิจกรรม ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ตามต้องการ เพื่อสื่อความหมายได้ถูกต้องตามกาลเทศะ

แนวทฤษฎีอรรถฐานของภาษา (Genre-Based Approach) เป็นหลักสำคัญในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาหรือเรียกว่าทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ ทฤษฎีนี้มีหลักการสำคัญคือ การเน้นลักษณะโครงสร้างของการดำเนินเนื้อความและลักษณะของภาษา ที่ใช้ในชนิดของเนื้อความหรืออรรถลักษณะ ประเภทต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายในการสื่อสารที่แตกต่างกัน

อรรถลักษณะของภาษา มีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ เพื่อการสื่อความหมายของภาษาและลักษณะของภาษา ดังนี้

เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาจากประสบการณ์คนเขียน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มต้นด้วยบทนำ
2. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บอกเวลา และลำดับของเหตุการณ์
2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
3. เป็นเรื่องเล่าในอดีต
4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับของเหตุการณ์ก่อนหลัง และใจความ

ต่อเนื่องกัน

5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยม หรือความไม่เห็นแก่ตัว

รายงาน (Report) เป็นเรื่องที่ให้ความรู้แก่คนอ่าน หรือการให้ข้อมูล

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำ กล่าวถึงเรื่องทั่วไป ซึ่งอาจเป็นการให้คำจำกัดความ
2. บอกรายละเอียดของเรื่อง เช่น ลักษณะของพฤติกรรมที่มีคุณค่า
3. อาจมีข้อสรุปตอนท้าย

ลักษณะของภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำกริยาแสดงอาการกระทำ และการแสดงความเป็นเจ้าของ
3. อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่อง
4. เป็นประโยคบอกเล่า

การอธิบาย (Explanation) เป็นเรื่องเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของปรากฏการณ์ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และเหตุผลของสิ่งที่เกิด

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการบอกหลักการ บอกเหตุและผล และลักษณะของเหตุการณ์

2. ข้อสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคบอกเล่า
2. ใช้ภาษาเป็นกลาง
3. ใช้คำสันธาน
4. ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจน

เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นส่วนตัว ความคิดของตนเอง หรือของคนอื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจถกเถียงกัน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เสนอประเด็น หรือหลักการเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือแสดงความคิดเห็นส่วนตัว

2. มีข้อความที่สนับสนุนเหตุและผลที่ได้กล่าวไป
3. มีการสรุปผลในการแสดงความคิดเห็น

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความที่ตนเองแสดงความคิดเห็นออกมา
2. มีประโยคสนับสนุนความคิดเห็นของตน
3. ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 3
4. มีคำแสดงเจตคติ

วิธีการ (Procedure) เป็นเรื่องเกี่ยวกับคำแนะนำวิธีปฏิบัติ ซึ่งกล่าวถึงวิธีใน

การปฏิบัติ

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เสนอวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. บอกวัสดุหรืออุปกรณ์ที่ใช้
3. บอกขั้นตอนในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บอกการปฏิบัติ
3. ใช้ภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
4. ใช้คำนาม

เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) ส่วนมากจะเป็นนิทานและ

นิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการนำเรื่อง โดยกล่าวถึงตัวละคร สถานที่ เวลา
2. มีการลำดับเหตุการณ์
3. อธิบายถึงปัญหาของเรื่อง
4. มีการอธิบายการแก้ปัญหาหรือปัญหาของเนื้อเรื่อง
5. อาจให้ข้อคิดเตือนใจตอนจบ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องเล่าในอดีต
2. มีการบอกเวลา สถานที่
3. กล่าวอ้างอิงบุคคลอื่น
4. อาจกล่าวซ้ำ ย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง

การอภิปราย (Discussion) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงผลและเป็นการ
จูงใจให้คนอ่านคล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการระบุความสำคัญของเรื่องอย่างชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงผล
3. ตอนท้าย เสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดย

ย้ำหลักการหรือความสำคัญ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับตนเองและคนอื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความ

ขัดแย้ง คล้อยตาม

การสังเกต (Observation) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของการ
เปลี่ยนแปลงหรือปรากฏการณ์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการเกริ่นนำเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องสังเกต
2. มีการบอกรายละเอียดอย่างเป็นลำดับ
3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

1. มีการบอกเวลา สถานที่ และบอกรายละเอียดอย่างเป็นลำดับ
2. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนาม
3. ใช้ภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง

จากการศึกษาแนวทฤษฎีอรรถฐานของภาษาสามารถสรุปได้ว่า เป็นการสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ โดยการวิเคราะห์ภาษาในแต่ละบริบท เพื่อให้เข้าใจในเจตนารมณ์ของผู้เขียน ซึ่งในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยต้องคำนึงถึงช่วงวัย ความสนใจ ประสบการณ์ของผู้เรียน และมีการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันเป็นหลัก

แนวทฤษฎีการสอนอ่านและเขียน (Teaching Reading and Writing Approach) ซึ่ง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550) กล่าวว่า การอ่านและการเขียนเป็นทักษะสำคัญที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ที่ถาวรมีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. ทักษะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งการอ่านเป็นการถอดความหมายที่อาศัยกระบวนการทางความคิด โดยผู้อ่านต้องตีความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ด้วยกระบวนการทางความคิด ประสบการณ์เดิมของตนเองและความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษามาช่วย เพื่อให้เข้าใจความหมายของเนื้อความที่อ่าน

2. ความเข้าใจในการอ่าน มีองค์ประกอบสำคัญ 3 อย่าง ดังนี้

- 2.1 ประสบการณ์เดิม (schema) เป็นความเข้าใจที่มีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างความรู้เดิมที่เก็บกักไว้ในความทรงจำกับความรู้ใหม่ที่ได้รับจากเนื้อความที่อ่าน ซึ่งความรู้เดิมจะช่วยให้ผู้อ่านเชื่อมโยงความคิดรวบยอดที่มีอยู่เข้ากับความรู้ใหม่ที่ได้รับ ส่งผลให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของเรื่องดีขึ้น

- 2.2 อภิปัญญา (metacognition) เป็นความสามารถในการเข้าใจกระบวนการคิดในการตีความและการแก้ปัญหา ได้แก่ การเดาความ การคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

2.3 โครงสร้างของเนื้อความ (Text structure) เป็นการเข้าใจโครงสร้างในการเขียนเนื้อความแต่ละชนิด เมื่อผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ส่งผลให้ผู้อ่านจับใจความเรื่องที่อ่านได้อย่างดี

2.3 รูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้รับการแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบสำหรับผู้เรียนระดับต่างๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เหมาะสมกับผู้เรียนในระยะเริ่มเรียน โดยยังไม่สามารถอ่านและเขียนได้ รูปแบบนี้สามารถใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ อาทิ ปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ตลอดจนวัยผู้ใหญ่ ก็สามารถใช้รูปแบบการสอนนี้ได้ ขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไป จุดประสงค์ของรูปแบบที่ 1 คือ ให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษา และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550) ได้เสนอการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีขั้นตอนที่สามารถแยกออกเป็นสี่การเรียนการสอนประเภทบทเรียนและกิจกรรม ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 สี่การเรียนการสอนประเภทบทเรียน

ขั้นตอนที่ 1: อ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังก่อน ให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง

ขั้นตอนที่ 2: ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับ อภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนได้ความคิดรวบยอดของเรื่อง มีโอกาสได้ฝึกฝนการฟัง การอ่านออกเสียง ตลอดจนการใช้ภาษาท่าทางที่ถูกต้อง ตามกาลและเทศะ

ขั้นตอนที่ 3: เขียนเรื่องราวร่วมกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอน จุดมุ่งหมายในขั้นตอนนี้เพื่อต้องการให้ผู้เรียนสามารถอ่านและเข้าใจในเรื่องที่ตนเองเขียน ตลอดจนฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ยอมรับฟังความคิดเห็น

ขั้นตอนที่ 4: ทำหนังสือเล่มใหญ่ (เป็นกลุ่ม) เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม รู้จักใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

ขั้นตอนที่ 5: ทำกิจกรรมทางภาษาด้วยเกม เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเป็นองค์ประกอบย่อย เช่น เสียง ตัวสะกด ไวยากรณ์ จนเกิดความแม่นยำและชำนาญมากยิ่งขึ้น

1.2 สี่การเรียนการสอนประเภทกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 1: ผู้สอนนำเสนอกิจกรรม หมายถึง การแนะนำอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ในการสอนและสาธิตการทำอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพได้อย่างชัดเจน

ขั้นตอนที่ 2: ผู้เรียนบอกอุปกรณ์ ลำดับ วิธีการปฏิบัติกิจกรรม และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการลำดับเรื่องราวว่าผู้สอนทำอะไรบ้าง

ขั้นตอนที่ 3: เขียนเรื่องร่วมกัน โดยผู้เรียนและผู้สอนช่วยกันลำดับขั้นตอน วิธีการทำสิ่งนั้นๆ อีกครั้ง เขียนเป็นขั้นๆ หรือเป็นข้อๆ ก็ได้

ขั้นตอนที่ 4-5: การทำหนังสือเล่มใหญ่ เช่นเดียวกับสื่อการเรียนการสอนประเภทบทเรียน

2.3.2 แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เหมาะสมกับผู้เรียนที่สามารถอ่านออก เขียนได้ในระดับเบื้องต้นแล้ว แต่ยังไม่ชำนาญพอ จุดมุ่งหมายของการสอนในรูปแบบที่สอง คือ ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการอ่านและการเขียนในบริบทต่างๆ มากขึ้น โดยอาศัยกลวิธีในการสอนอ่านและเขียนแบบต่างๆ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์, 2550) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ไว้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1: นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครูและทำแผนผังสรุปความ จุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ในขั้นนี้ นักเรียนสามารถอ่านเรื่องได้เอง

ขั้นตอนที่ 2: ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องที่เป็นประสบการณ์ของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน จุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็นความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักการวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เชื่อมโยงกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ขั้นตอนที่ 3: นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกันกับครู หรือเขียนเรื่องของตนเองในกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อย จุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้จากตัวอย่างของอรรถลักษณะภาษาในบทเรียนที่พบ

ขั้นตอนที่ 4: นักเรียนอภิปราย สนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันในขั้นที่ 3 จุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านและสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่เขียน และพิจารณาแก้ไขความถูกต้องของภาษาที่ใช้เพื่อการพัฒนาการเขียนของตนเองต่อไป

ขั้นตอนที่ 5: นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษา จุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่สอดคล้องกับเรื่องที่อ่านในอรรถลักษณะภาษาที่หลากหลายมากขึ้น ทั้งการอ่านและเขียน รวมทั้งการฟังและการพูด ซึ่งจุดประสงค์ย่อยของขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเกิดความสามารถดังต่อไปนี้

1. เขียนเรื่องใหม่ที่มีอรรถลักษณะเดิมในขั้นตอนที่ 3 และ 4
2. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียนในจุดประสงค์ที่ 1
3. สังเกต อ่าน และค้นคว้าเรื่องใหม่เพิ่มเติม ซึ่งมีอรรถลักษณะของเนื้อความแตกต่างไปจากจุดประสงค์ที่ 1
4. เขียนเรื่องใหม่ของตนเองที่มีอรรถลักษณะของเนื้อความตามที่ได้สังเกตอ่าน และค้นคว้าในจุดประสงค์ที่ 3
5. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียนของตนในจุดประสงค์ที่ 4
6. รายงานการเขียนของตนเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียนได้
7. จับใจความสำคัญของเรื่องใหม่ต่างๆ ที่อ่านได้ พร้อมทั้งบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน
8. เขียนย่อความ หรือสรุปความจากการฟัง หรือการอ่านได้
9. เปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของระบบตัวสะกดของคำและประโยค
10. จัดกลุ่มและประเภทของคำต่างๆ ที่พบในประโยคต่างๆ ได้

2.3.3 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนในระดับที่สูงขึ้น มีทักษะชำนาญมากพอแล้ว จุดมุ่งหมายของรูปแบบการสอนนี้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาของตนเองทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ไว้ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1: ปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์เรื่องที่อ่าน โดยการเดา สรุป หรือลำดับความ จุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์สรุปความหมาย และจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้โดยการใช้แผนภูมิ และแนวทางที่ให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเขียนได้ง่ายขึ้น

ขั้นตอนที่ 2: สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือการวางแผนการเขียน จุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถวางแผนการเขียนตามแนวคิดที่ได้รับ

จากการอ่านอย่างมีระบบ โดยผู้เรียนรวบรวมข้อมูล อาศัยแนวคิดจากขั้นตอนที่ 1 สำหรับผู้สอน ควรช่วยให้ผู้เรียนรู้จักกระบวนการวางแผนการเขียนง่าย ๆ โดยกำหนดอรรถลักษณะที่ใช้ในการเขียนให้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 3: บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมายหรือแผนการเขียน ให้ผู้เรียนสามารถรวบรวมข้อมูลโดยย่อจากเรื่องที่อ่านพร้อมทั้งลำดับข้อมูล เพื่อเตรียมพร้อมการเขียนขั้นต่อไป โดยการใช้อภิปรายหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่ม เพื่อตกลงข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการเขียนงาน

ขั้นตอนที่ 4: สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องในขั้นร่างได้อย่างมีระบบ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะเขียนเรื่องจากการบันทึกไว้ในขั้นตอนที่ 3 โดยช่วยกันเขียนเรื่องหรือเขียนตามลำพัง หลังจากนั้นนำมาอภิปรายในกลุ่มย่อย

ขั้นตอนที่ 5: ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงาน เพื่อให้ผู้เรียนทบทวนเรื่องที่เขียน และสามารถตรวจสอบและแก้ไขข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องด้วยตนเอง

ขั้นตอนที่ 6: เขียนเรื่องในขั้นตอนสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา ให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินประสบการณ์จากการอ่านและการเขียนที่มีระบบ พร้อมทั้งได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

สรุปได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถแบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบก็มีขั้นตอน แนวทางการจัดกิจกรรมสำหรับผู้เรียนให้เหมาะสมในแต่ละวัย นอกจากนี้ทุกขั้นตอนของการสอนยังให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะที่หลากหลายทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาได้ครบทุกด้าน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียน

2.4 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2550) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สรุปได้ดังนี้

ด้านผู้เรียน

1. ผู้เรียนรู้จักและคุ้นเคยกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาครบวงจรอย่างเป็นธรรมชาติด้วยตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของผู้สอน กระบวนการเรียนรู้นั้นจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนจะสามารถหาประสบการณ์และศึกษาวิชาต่างๆ ต่อไปด้วยตนเอง เป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่คงทนและถาวรต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง เช่น รู้จักใช้

กลวิธีในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง การใช้ความคิดสร้างสรรค์จากการอภิปราย การเขียนข้อความในลักษณะต่างๆ เพื่อสื่อความหมาย เป็นต้น

2. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการแสดงความสามารถและความคิดอย่างสร้างสรรค์ของตนในการใช้ภาษา เช่น การอ่าน การเขียน เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีโอกาสในการพัฒนาด้านภาษา ตลอดระยะเวลาในการเรียนและการสอน

3. ผู้เรียนสนใจและรักการอ่าน การเขียนได้มากขึ้น เพราะประสบความสำเร็จในการอ่าน โดยเข้าใจเรื่องที่อ่าน สามารถสรุปความ และแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้ ผู้เรียนรักการอ่าน และนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาการเขียนให้ดีขึ้น

4. ผู้เรียนสนุกสนานกับการลองผิดลองถูกในการเรียนและการปฏิบัติทางภาษา โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ

5. ผู้เรียนมีความรับผิดชอบและรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักประชาธิปไตย ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเอื้อต่อความแตกต่างของผู้เรียนได้ในขณะเดียวกัน เนื่องจากผู้สอนสามารถให้ภาระงานแก่ผู้เรียนตามระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนที่แตกต่างกัน

7. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เน้นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กล่าวแสดงความคิดเห็น ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

ด้านผู้สอน

1. ผู้สอนสามารถจัดเนื้อหาวิชาต่างๆ เข้าสู่กระบวนการเรียนการสอนได้อย่างบูรณาการ โดยไม่จำเป็นต้องแยกวิชาเรียนออกเป็นคาบ

2. กระบวนการเรียนการสอนช่วยให้ผู้สอนมีความกระตือรือร้น และเตรียมการสอนได้รัดกุมขึ้นสอดคล้องกับหลักสูตร

3. ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้มาก ช่วยส่งผลให้ผู้สอนและผู้เรียนมีโอกาสนในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้มากขึ้น ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมากขึ้น

4. การวัดและประเมินผลกระทำได้ง่าย เพราะในแต่ละขั้นตอนอาจทำการวัดและประเมินผลการปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมาย นอกจากนั้นยังสามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่ายจากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษาในกิจกรรมแต่ละขั้นตอนด้วย

5. สามารถเตรียมการสอนได้อย่างรัดกุมและมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน

6. สามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่ายจากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษา ในกิจกรรมแต่ละขั้นตอน

7. สามารถสอนเสริมให้กับผู้เรียนหลายกลุ่มได้ในขณะเดียวกัน ตามระดับความสามารถของผู้เรียน

2.5 รายละเอียดของการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (เสาวลักษณ์รัตน์วิรัช, 2550)

ประเภทสื่อการสอน: นิทาน และสารคดี

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนอ่านหรือเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังทั้งเรื่อง

จุดมุ่งหมาย: ให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายรวมของเรื่อง

วิธีการ

1. ผู้สอนนำเสนอภาพหน้าปกให้ผู้เรียนทายว่าเรื่องที่อ่านจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เพื่อให้ผู้เรียนใช้จินตนาการและดึงความรู้เดิมมาใช้ ซึ่งเมื่อผู้เรียนมีความสนใจและความตั้งใจฟังเรื่องราว จะทำให้เข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้ดี

2. เมื่อผู้เรียนเดาเรื่องราวแล้ว ผู้สอนพูดย้ำว่ากำลังจะอ่านเรื่องอะไร ซึ่งผู้เรียนคนที่เดาถูกจะรู้สึกสนุก ส่วนผู้เรียนที่เดาไม่ถูกก็อาจทำให้เขาลองเดาต่อไปว่าเรื่องจะเป็นอย่างไร

3. ผู้สอนลงมืออ่านเรื่องที่ละหน้า พร้อมทั้งใช้ภาพประกอบในแต่ละหน้า เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้จินตนาการเรื่อง เมื่อผู้สอนอ่านจบแต่ละหน้าโดยใช้เสียงและท่าทางประกอบให้การสื่อความหมายของภาษาชัดเจน แล้วให้ผู้เรียนทายเรื่องในหน้าถัดไป

การประเมินผล: สังเกตการตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เช่น ใครทำอะไร หรือ มีอะไรเกิดขึ้น ที่ไหน อย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 เล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียงและเล่นบทบาทสมมุติ

จุดมุ่งหมาย: ให้ผู้เรียนได้ความคิดรวบยอดของเรื่อง ได้ฝึกการฟัง การพูด การออกเสียง และสื่อความโดยใช้ท่าทาง

วิธีการ

ผู้สอนให้ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับหรือลำดับเรื่องโดยให้ช่วยกันในกลุ่ม ส่วนผู้สอนเป็นผู้คอยช่วยเหลือ เมื่อผู้เรียนเล่าไม่ได้ ควรพูดนำหรือพูดเสริมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถ

ต่อเรื่องราวจนจบได้และประสบความสำเร็จในการสื่อความ เมื่อผู้เรียนช่วยกันเล่าเรื่องกลับได้แล้ว ผู้สอนเริ่มสนทนาเพื่อให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เช่น ผู้เรียนชอบตัวละครใดมากที่สุด เพราะอะไร หรือไม่ชอบ เพราะเหตุใด เป็นต้น ผู้สอนคอยเสริมแนวคิดบางอย่างที่ต้องการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติด้วยเหตุและผล จากนั้นเริ่มให้เล่นบทบาทสมมุติ โดยให้ผู้เรียนอาสาสมัครเป็นตัวละคร หรือวัสดุต่างๆ ในเรื่องที่อาจเป็นไปได้ เนื่องจากบทบาทสมมุติเน้น การจินตนาการของเรื่องมากกว่าจะแสดงให้เห็นความจริง ไม่ต้องมีฉาก ไม่ต้องการมีฉาก

การประเมินผล: สังเกตความถูกต้องจากการเล่าเรื่องของผู้เรียน การแสดงบทบาทสมมุติ และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

จุดมุ่งหมาย: ให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร มีการฝึกการเขียนและการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

วิธีการ

ผู้สอนใช้กระดาษกราฟแผ่นใหญ่ ตัดออกประมาณ 1/2 เพื่อเป็นอุปกรณ์ในการเขียนแทนกระดาษดำ โดยใช้สีเมจิกสีน้ำเงินหรือสีดำแทนขอลด การไม่ใช้กระดาษดำและขอลดเพราะใช้เวลาในการเขียนเรื่องหลายคาบเรียนและต้องเก็บเรื่องเดิมที่เขียนไว้เพื่ออ่านซ้ำจนกว่าจะจบเรื่องหนึ่ง ผู้สอนควรเตรียมติดกระดาษแผ่นใหญ่บนกระดานดำหรือบนบอร์ดให้เรียบร้อย ควรตีเส้นเพื่อการเขียนที่สวยงามชัดเจน ให้ผู้เรียนนั่งรวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เช่นเดียวกับขั้นตอนที่ 1 จัดระเบียบให้ผู้เรียนได้ใกล้ชิดกับผู้สอน ซึ่งผู้สอนเริ่มการสอนโดยให้ผู้เรียนเล่าเรื่องลำดับเรื่องที่เคยเรียนในขั้นตอนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 ที่เคยแสดงบทบาทสมมุติแล้ว ผู้สอนอาจนำรูปภาพในหนังสือให้ดูลำดับของเหตุการณ์ เพื่อช่วยการเล่าเรื่องบ้าง เมื่อเล่าเรื่องจบแล้วผู้สอนจึงบอกให้ผู้เรียนช่วยกันเขียนเรื่องใหม่เป็นภาษาของผู้เรียนเอง โดยให้ผู้เรียนเป็นคนบอกเรื่อง ส่วนผู้สอนทำหน้าที่เขียนบนกระดาษแผ่นใหญ่ และควรให้ผู้เรียนอาสาออกมาวาดรูปภาพประกอบเรื่องที่เขียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้จินตนาการเรื่องจากการอ่านในใจได้เป็นอย่างดี ทำให้มีความเข้าใจคำที่อ่านได้อย่างแม่นยำและสามารถจำคำที่อ่านได้โดยไม่ต้องมีการบังคับให้ท่องจำ

กลวิธีการตกลงเขียนร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน สรุปได้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนช่วยกันคิดประโยคที่จะเขียนและเสนอประโยคที่ต้องการรวมทั้งชื่อเรื่องให้ผู้สอนเลือกประโยคที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการเป็นหลัก ซึ่งผู้สอนต้องพยายามช่วยแก้ไขประโยคให้ถูกต้องด้วยการพูดทวนประโยคที่ผู้เรียนต้องการเสียใหม่ ถ้าไม่ถูกต้องและให้

ผู้เรียนย้ำประโยคนั้นก่อนที่ผู้สอนจะลงมือเขียน ในขณะที่เขียนผู้สอนควรออกเสียงแต่ละคำที่เขียน เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังเขียนคำใด จากนั้นฝึกให้ผู้เรียนอ่านเองและทำความเข้าใจความหมายนั้น

2. เว้นที่ว่างในกระดาษแผ่นที่เขียนเรื่องร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนวาดภาพประกอบเรื่อง โดยจินตนาการภาพให้สอดคล้องกับเรื่องของตนเอง

3. ทบทวนอ่านเรื่องเดิมที่เขียนทุกครั้งทุกแผ่น ก่อนจะเขียนเรื่องใหม่ต่อไปด้วยวิธีเดียวกันจนจบเรื่อง

ข้อสังเกต: สำหรับนักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มาก่อน การตกลงเขียนเรื่องในขั้นตอนที่ 3 นักเรียนอาจเปลี่ยนเนื้อเรื่องที่เขียนได้บ้าง เช่น เปลี่ยนตัวละคร เปลี่ยนสถานที่

การประเมินผล: สังเกตการบอกลำดับเรื่องของผู้เรียน การอ่านออกเสียงคำและประโยค และการจำคำในประโยคต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่

จุดมุ่งหมาย: ให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้และทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม ด้วยการแสดงศักยภาพ และความรับผิดชอบอย่างหลากหลายในการฝึกการอ่านการเขียน การเข้าใจความหมายในบริบทในแต่ละสถานการณ์และใช้จินตนาการ หรือศิลปะในการคิดสร้างสรรค์เพื่อการสื่อสาร รวมทั้งได้รับการสอนซ่อมเสริมจากผู้สอนเป็นรายบุคคล

วิธีการ

ผู้สอนควรแจ้งวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการทำงานร่วมกันให้ผู้เรียนรู้ โดยเน้นว่าในการทำหนังสือเล่มใหญ่ร่วมกันในกลุ่ม ก็เพื่อให้มีหนังสือของกลุ่มสำหรับการค้นคว้าหาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกคนต้องสามารถอ่านหนังสือนี้ได้ทุกหน้าและต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการอ่าน การวางแผนงาน การวาดภาพประกอบในแต่ละหน้า รวมทั้งการจัดทำปกให้สวยงามตามแนวคิดร่วมกันของกลุ่ม ส่วนผู้เรียนที่ไม่มีความสามารถในการเขียน ผู้สอนควรเป็นผู้เขียนประโยคจากเรื่องที่ตกลงร่วมกันในขั้นตอนที่ 3 ให้ผู้เรียนทุกกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ดูตัวอย่างการเขียนที่ถูกต้อง ผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มทำหนังสือเล่มใหญ่ กลุ่มละประมาณ 4-5 คน ควรให้ผู้เรียนแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบงาน โดยผลัดกันทำหน้าที่ต่างๆ เช่น ประธาน เลขานุการ บรรณธิการ ฝ่ายศิลป์ หรือผู้ช่วยฝ่ายต่างๆ

หมายเหตุ: กระดาษสำหรับทำหนังสือเล่มใหญ่ ขนาดกว้าง 16 ½ นิ้ว ยาว 23 นิ้ว โดยประมาณ การทำหนังสือเล่มใหญ่มีอุปกรณ์ที่จำเป็น มีดังนี้

1. กระดาษแผ่นใหญ่

2. กระดาษวาดเขียนสำหรับทำปก
3. กาว
4. กรรไกร
5. ดินสอสีหรือสีเทียน
6. ที่เย็บกระดาษ
7. สติกเกอร์รูปตัวอักษร (ไม่จำเป็นต้องใช้ ถ้าหาไม่ได้หรือไม่มี)
8. มีดตัดกระดาษ (เฉพาะผู้สอนเท่านั้น)
9. กระดาษกาว
10. สีเมจิก (เฉพาะผู้สอนเท่านั้น)

การประเมินผล:

1. สังเกตการอ่านและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

2. สังเกตภาพว่ามีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่องหรือไม่

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนทำกิจกรรมทางภาษาเช่น เล่นเกม หรือทำกิจกรรมการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

จุดมุ่งหมาย: ให้ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ ได้แก่ เสียง ตัวสะกด ไวยากรณ์ จนเกิดความชำนาญ สามารถอ่านเรียบเรียงคำเป็นประโยค สะกดคำ เขียนคำและประโยคได้ รวมทั้งการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

วิธีการ

ผู้สอนให้ผู้เรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าสะกดคำ การเขียนคำและประโยค การจัดกิจกรรมทางภาษาในขั้นตอนที่ 5 มีขั้นตอน ดังนี้

1. จำคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้ โดยให้นักเรียนเล่นเกมที่สามารถจำคำในหนังสือเล่มใหญ่ที่ได้ทำกับเพื่อนในกลุ่มได้ เช่น ใช้เกมบัตรคำง่ายๆ เพื่อหาคำเทียบคำเดิมคำด้วยเกมบิงโก หรือโดมิโน

2. อ่านคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้ โดยให้ผู้เรียนลองแข่งขันกันอ่านคำในหนังสือเล่มใหญ่ หลังจากที่ได้จำคำได้แล้วเล่นเกม ได้แก่ เกมม้าแข่ง โดยแข่งกันอ่านคำและเลื่อนตำแหน่งของม้าแข่งของแต่ละกลุ่มเมื่ออ่านได้ ม้าของฝ่ายใดถึงเส้นชัยก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ

3. เขียนคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้ หลังจากที่ได้อ่านคำได้แล้ว โดยผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ทันที เนื่องจากความสามารถในการเขียนจะเขียนต่อเนื่องจากประสบการณ์ในการอ่าน ดังนั้นจึงควรให้นักเรียนได้ลองฝึกเขียนคำที่เคยอ่านได้ หรือมีประสบการณ์ในการอ่านและเข้าใจความหมายได้ดี

4. นำคำมาแต่งประโยคปากเปล่า กิจกรรมนี้สำหรับผู้เรียนที่สามารถเขียนคำ อ่านคำ จำคำ ได้แล้ว

5. ให้ผู้เรียนอ่านและเขียนประโยคที่แต่ง หลังจากที่ได้ฝึกการแต่งประโยคปากเปล่ามาแล้ว

6. ให้ผู้เรียนสร้างคำใหม่ได้ เมื่อผู้เรียนแต่งประโยค อ่านและเขียนประโยคได้ ควรฝึกให้ผู้เรียนลองหาคำ หรือนำคำมาประสมกันแล้วผันเสียง

7. นำคำใหม่มาแต่งประโยคปากเปล่าได้ เช่นเดียวกันกับวัตถุประสงค์ของการเล่นเกมข้อที่ 4 เมื่อผู้เรียนรู้จักการหาคำใหม่แล้ว ควรให้ผู้เรียนนำคำมาแต่งประโยค โดยใช้การแข่งขันด้วยเกมเพื่อให้เกิดความสนุกสนานและมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น

8. อ่านเรื่องจากเรื่องใหม่ได้ เมื่อผู้เรียนอ่านและเขียนประโยคได้ โดยเฉพาะแต่งประโยคได้ ควรให้โอกาสผู้เรียนอ่านหนังสือที่หลากหลายตามความสนใจ

9. บอกรายละเอียดจากสิ่งที่อ่าน-ที่ฟัง และพบเห็นในชีวิตประจำวันได้ การอ่านและการฟังเรื่องราวช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษา

10. พูดตอบโต้-สนทนาเรื่องใหม่ได้ การได้ฝึกพูดตอบโต้สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่น่าสนใจในชีวิตประจำวันช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการคิดที่หลากหลาย และใช้ประสบการณ์ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง

11. เขียนเรื่องสั้นได้ เมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนมีจินตนาการ และมีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน

การประเมินผล: สังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางภาษาแต่ละจุดประสงค์ เช่น การเขียนสะกดคำ การเขียนเครื่องหมายวรรคตอนในประโยค และการเล่นเกมในชั้นเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

3.1 ความหมายของสื่อประสม

ระพีพรรณ พิริยะกุล (2555) อธิบายว่า สื่อประสม หมายถึง การนำข้อมูลที่มีโครงสร้างและรูปแบบต่างๆ มาใช้ร่วมกันในการนำเสนอสารสนเทศเพื่อผู้รับสารมีความเข้าใจมาก

ยิ่งขึ้น รวมถึงการกระตุ้นให้ผู้รับสารสนใจและตั้งใจที่จะรับสารนั้นๆ ลักษณะของสื่อประสมประเภทดิจิทัลต่างๆ ที่นำมาใช้ร่วมกัน เช่น การนำข้อความ (Text) ภาพนิ่ง (Still Image) วิดิทัศน์ (Movement Image) รวมทั้งเสียง (Audio) มาบูรณาการร่วมกันอย่างมีระบบ โดยการควบคุมของโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ผศดี นนทคำจันทร์ (2555) อธิบายว่า สื่อประสม เป็นสื่อสมัยใหม่ที่มีการผสมผสานหรือบูรณาการสื่อชนิดต่างๆ หลากหลายประเภทที่แตกต่างกันที่ถูกบันทึกไว้ในรูปแบบของข้อมูลดิจิทัลมากกว่า 2 ประเภทขึ้นไปเข้าด้วยกัน อันประกอบด้วย ข้อความหรือตัวอักษร (Text) ภาพนิ่ง (Still Image) หรือภาพกราฟิก (Graphics) ภาพเคลื่อนไหว (Animation) เสียง (Audio/ Sound) และวิดิทัศน์ (Video) นำมาผ่านกระบวนการทางคอมพิวเตอร์เพื่อการผลิต นำเสนอ และควบคุมการทำงานต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการนำเสนอ สื่อสาร ได้ตอบ และปฏิสัมพันธ์กับผู้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด

ดวงแสง ณ นคร และ ศยามน อินสอาด (2558) อธิบายว่า สื่อประสม หมายถึง การนำสื่อหลายชนิดมาใช้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ เพื่อเสนอเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่ง สื่อแต่ละชนิดมีคุณสมบัติที่จะเสริมความรู้ซึ่งกันและกัน อาจใช้ในลักษณะของสื่อที่แยกจากกันหรือใช้คอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางในการนำเสนอสื่อที่มีคุณสมบัติที่หลากหลาย เช่น ตัวอักษร ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง เป็นต้น

พงษ์ศักดิ์ ไชยทิพย์ (2560) อธิบายว่า สื่อประสม หมายถึง การใช้สื่อหลายอย่างนำเสนอข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้ผู้รับรับข้อมูลได้มากกว่า 1 ช่องทางและหลายรูปแบบ ซึ่งมีการนำอุปกรณ์ต่างๆ มาเชื่อมต่อกันผ่านระบบคอมพิวเตอร์และมีระบบคอมพิวเตอร์เป็นตัวควบคุม

จากการศึกษาความหมายของสื่อประสมสรุปได้ว่า สื่อประสม คือ การนำสื่อหลากหลายชนิดมาใช้ร่วมกันในการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะต่างๆ โดยมีเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางในการผลิต นำเสนอ และควบคุมการทำงาน มีการแสดงผลออกมาได้หลากหลายรูปแบบ เช่น เสียง ข้อความ ภาพเคลื่อนไหว ภาพนิ่ง และสามารถแสดงข้อมูลออกมาในรูปแบบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ เพื่อเป็นการกระตุ้นช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความยึดหยุ่นในการเข้าถึงเนื้อหาได้ง่ายยิ่งขึ้น

3.2 องค์ประกอบของสื่อประสม

สื่อประสมในปัจจุบันจะใช้คอมพิวเตอร์เป็นหลัก ในรูปแบบรวมของข้อความ ภาพนิ่ง หรือภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหวหรือแอนิเมชัน เสียง และวิดิทัศน์ อยู่ในลักษณะของ “สื่อหลายมิติ” มีรายละเอียดดังนี้ (ผศดี นนทคำจันทร์, 2555)

1. ข้อความ (Text) เป็นสิ่งพื้นฐานที่สำคัญ เนื่องจากเป็นสื่อที่ให้ความหมายชัดเจนด้วยเนื้อหาข้อความโดยตรง ตามภาษาที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกัน อย่างไรก็ตามสื่อประสมที่มีข้อความหรือตัวอักษรมากเกินไป ทำให้ไม่มีความน่าสนใจ ควรมีการเพิ่มสื่อประเภทอื่นๆ ร่วมในการสร้างสรรค์ผลิตผลงานสื่อประสม

2. ภาพนิ่ง (Still Image) หรือภาพกราฟิก (Graphics) ที่ไม่มีการเคลื่อนไหว เช่น ภาพถ่าย มีบทบาทสำคัญต่อสื่อประสมเป็นอันมาก เนื่องจากภาพจะรับรู้ได้ด้วยการมองเห็น สามารถถ่ายทอดความหมายได้ลึกซึ้งมากกว่าข้อความหรือตัวอักษร จึงเป็นส่วนช่วยเสริมความชัดเจนให้ข้อความหรือตัวอักษรให้เข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น รวมทั้งภาพเป็นสื่อที่ไม่มีข้อจำกัดทางภาษา จึงสามารถใช้สื่อสารได้กับทุกชนชาติ และยังช่วยให้สื่อประสมเกิดความสะดุดตา มีสีสันและรูปแบบที่ต่างกันตามที่ต้องการ นอกจากนี้ภาพจะช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้สื่อประสมได้เป็นอย่างดี เพราะถ้าหากสื่อประสมนำเสนอเพียงเนื้อหาโดยไม่มีการใช้ภาพอธิบาย อาจทำให้เป็นอุปสรรคต่อผู้ชมในการทำความเข้าใจเนื้อหาหรือการเรียนรู้ และอาจทำให้สื่อประสมดังกล่าวไม่มีความน่าสนใจ

3. ภาพเคลื่อนไหวหรือภาพแอนิเมชัน (Animation) เป็นการเคลื่อนไหวของภาพโดยการเปลี่ยนตำแหน่งของภาพหรือปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องได้ จึงเป็นสื่อที่สร้างสรรค์จินตนาการ เพิ่มความเข้าใจและดึงดูดใจผู้ชมได้มากกว่าภาพนิ่ง ช่วยในการดึงดูดความสนใจให้แก่งานสื่อประสมได้เป็นอย่างดี

4. เสียง (Audio/Sound) เสียงที่ใช้ในงานสื่อประสม ทั้งในส่วนของเสียงประกอบ เพลงบรรเลง เสียงพูด เสียงบรรยาย เสียงพากย์ หรืออื่นๆ ช่วยทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าสนใจในการรับรู้ทางหู หรือสร้างสภาพแวดล้อมที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

5. วิดิทัศน์ (Video) วิดิทัศน์เป็นสื่อที่สามารถแสดงผลได้ทั้งภาพเคลื่อนไหวและเสียงไปพร้อมๆ กัน ซึ่งเป็นการนำเสนอที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติการรับรู้ของมนุษย์ และมีความสมจริงมากกว่าสื่อประเภทอื่นๆ

6. ส่วนต่อประสาน (Interface) จะปรากฏบนจอภาพมีหลายรูปแบบ เช่น รายการเลือกแบบผุดขึ้น (Pop-up menus) แถบเลื่อน (Scroll bars) และสัญลักษณ์ (icon) ต่างๆ เป็นต้น

7. การเชื่อมโยงหลายมิติ (Hyperlink) การเชื่อมโยงนี้จะสร้างการเชื่อมต่อระหว่างตัวอักษร ภาพ และเสียง โดยการใช้สี ข้อความขีดเส้นใต้ หรือสัญลักษณ์ต่างๆ เช่น รูปลำโพง รูปฟิล์ม ฯลฯ เพื่อให้ผู้ใช้คลิกที่จุดเชื่อมโยงเหล่านั้นไปยังข้อมูลที่ต้องการ

จากการศึกษาองค์ประกอบของสื่อประสมสามารถสรุปได้ว่า สื่อประสมประกอบด้วย ข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดีทัศน์ ส่วนต่อประสาน (Interface) การเชื่อมโยงหลายมิติ (Hyperlink) ซึ่งสื่อประสมนั้นสามารถแสดงข้อมูลและนำเสนอได้อย่างหลากหลาย ทำให้สามารถดึงดูดและสร้างความสนใจให้กับผู้คนได้เป็นอย่างดี ซึ่งสื่อประสมที่ผู้วิจัยเลือกใช้ ได้แก่ แอปพลิเคชัน kahoot! วิดีทัศน์จากเว็บไซต์ Youtube

3.3 ประเภทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์

สำนักเทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอน (2554) กล่าวว่า ประเภทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ประกอบไปด้วย

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์บนเว็บ เป็นสื่อที่พัฒนาด้วยโปรแกรมประเภท Authoring เช่น Tool book และ Authorware นำมาใช้บนเว็บ โดยผ่านกระบวนการบีบอัด หรือกระจายเป็นแฟ้มขนาดเล็กหลายแฟ้มด้วยโปรแกรมเฉพาะที่แต่ละบริษัทพัฒนาขึ้น เพื่อให้ใช้งานบนเว็บได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. สไลด์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นสื่อที่พัฒนาด้วยโปรแกรมวินโดวส์และให้เรียกดูผ่านเว็บ นิยมใช้โปรแกรมนำเสนอในการพัฒนาสื่อ
3. หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นสื่อที่มีรูปเล่ม ในรูปของ Pdf
4. เอกสารคำสอนอิเล็กทรอนิกส์ อาจจัดทำให้อยู่ในรูปเอกสารในสกุล doc หรือ pdf หรือ html
5. เทปเสียงคำสอนดิจิทัล จัดทำโดยใช้เทคโนโลยี RealAudio เพื่อให้เรียกฟังได้ในทันที
6. วิดีโอเทปดิจิทัล จัดทำโดยใช้เทคโนโลยี RealAudio เพื่อให้เรียกภาพวิดีโอในลักษณะรับชมได้ในทันที
7. เอกสารไฮเปอร์เท็กซ์และไฮเปอร์มีเดีย จัดทำโดยใช้ภาษา html หรือโปรแกรมช่วยสร้างเว็บเพจ
8. วารสารและนิตยสารอิเล็กทรอนิกส์ เป็นสื่อที่มีองค์กรจัดทำและเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต

จากการศึกษาประเภทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สรุปได้ว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์ประกอบไปด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์บนเว็บ สไลด์อิเล็กทรอนิกส์ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เอกสารคำสอนอิเล็กทรอนิกส์ เทปเสียงคำสอนดิจิทัล วิดีโอเทป เอกสารไฮเปอร์เท็กซ์และไฮเปอร์มีเดีย วารสารและนิตยสารอิเล็กทรอนิกส์ ในการนำสื่อไปใช้ในการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึง

เหมาะสมกับผู้เรียน เนื้อหาสาระ เวลา สถานที่ เพื่อให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้นำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้

3.4 ประโยชน์ของสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ปัจจุบันสื่ออิเล็กทรอนิกส์มีความสำคัญในชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องการเรียนการสอน เนื่องจากทำให้ผู้เรียนสามารถค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเองง่ายมากขึ้น และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา

สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ใช้เว็บเป็นพื้นฐานสำคัญ ทำให้เกิดรูปแบบการเรียนรู้ที่ใช้เว็บเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ (สำนักเทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอน, 2554)

การเรียนรู้ที่ใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ เว็บที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการประยุกต์กลยุทธ์การเรียนการสอนตามแนวคิดของกลุ่มนัก Constructivist และใช้วิธีการเรียนรู้ร่วมกัน การออกแบบการเรียนการสอนเพื่อเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ มีดังต่อไปนี้

1. ใช้เว็บเป็นแหล่งหาข้อมูล
2. ใช้เว็บเพื่อเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสาร
3. ใช้เว็บเป็นสื่อกลางในการมีส่วนร่วมในประสบการณ์จำลอง การทดลองฝึกหัด และการมีส่วนร่วมคิด นอกจากนี้การใช้เว็บเพื่อการเรียนการสอนนั้นมีหลักสำคัญคือ

- 3.1 นักเรียนเข้าเว็บไซต์ได้ตลอดเวลา
- 3.2 การเรียนการสอนผ่านเครือข่าย จะเป็นไปได้ดีถ้าเป็นไปตามสภาพแวดล้อม คือ มีการปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้ร่วมกัน
- 3.3 ผู้สอนเปลี่ยนบทบาทตนเองจากการเป็นผู้ถ่ายทอดข้อมูลมาเป็นผู้ช่วยเหลือผู้เรียนในการประเมิน และกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในเวลาที่กำหนด

จากการศึกษาประโยชน์ของสื่ออิเล็กทรอนิกส์สรุปได้ว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นสื่อที่สำคัญในชีวิตประจำวัน มีบทบาทเข้ามาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น เนื่องจากเป็นสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง มีความหลากหลายในการแสดงผล เช่น ภาพนิ่ง เสียง ภาพเคลื่อนไหว ข้อความ ทำให้มีความดึงดูดน่าสนใจและผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ

4.1 ความหมายของการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการใช้ในการชีวิตประจำวัน เพราะช่วยให้ผู้อ่านสามารถจับประเด็นต่างๆ ได้อย่างชัดเจนมากขึ้น มีนักการศึกษากล่าวถึงความหมายของการอ่านจับใจความไว้ ดังนี้

แวมยุรา เหมือนนิล (2541) ได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความสำคัญว่า การอ่านจับใจความสำคัญ คือ การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้ 1. ส่วนที่เป็นใจความสำคัญ และ 2. ส่วนที่ขยายใจความสำคัญหรือส่วนประกอบ

สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความว่า คือ ผู้อ่านต้องจับประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา โดยจะต้องหาประเด็นสำคัญของย่อหน้าแต่ละย่อหน้า ตามปกติย่อหน้าแต่ละย่อหน้าจะมีใจความสำคัญที่สุดอยู่หนึ่งใจความ บางครั้งใจความสำคัญจะอยู่ในประโยคใดประโยคหนึ่ง ซึ่งผู้อ่านจะต้องสรุปใจความสำคัญเอาเอง

บุญศิริ ภิญญานันท์ (2545) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านหนังสืออย่างละเอียดเพื่อเก็บแนวคิดหรือสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน มักพิจารณาในระดับย่อหน้าโดยการตั้งคำถามว่าย่อหน้านั้นกล่าวถึงอะไร กล่าวไว้อย่างไร แต่ละย่อหน้าจะมีใจความสำคัญเพียงใจความเดียวและมีใจความรองหรือรายละเอียดที่สนับสนุนใจความสำคัญให้ชัดเจนขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2552) ได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความสำคัญว่า การอ่านจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านเพื่อค้นหาสาระสำคัญที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่าน ผู้อ่านสามารถพิจารณาจากประโยคที่แสดงใจความสำคัญที่สุดของแต่ละย่อหน้า โดยหาได้จากที่ผู้เขียนระบุไว้แล้วอย่างชัดเจน ประโยคใจความสำคัญดังกล่าวมักปรากฏอยู่ที่ประโยคต้น ประโยคกลาง ประโยคท้าย หรือทั้งประโยคต้นและประโยคท้ายของย่อหน้านั้นๆ ส่วนประโยคที่เหลือก็จะกลายเป็นข้อความที่สนับสนุนอธิบายขยายใจความสำคัญให้ชัดเจนขึ้น

สมร เจนจิระ (2555) ได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความสำคัญว่า การอ่านจับใจความ คือ การสรุปใจความจากการอ่านอย่างละเอียด มีการเก็บใจความสำคัญแต่ละย่อหน้า เมื่ออ่านจบให้ตั้งคำถามถามตนเองว่าเรื่องที่อ่านมีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำอะไรและอย่างไร

สายใจ ทองเนียม (2560) ได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความสำคัญว่า การอ่านจับใจความสำคัญ คือ การอ่านในใจที่มุ่งค้นหาสาระสำคัญของเรื่องคือใจความหลัก

เพื่อให้ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ทำไม และมีใจความรองหรือใจความขยาย ซึ่งเป็นรายละเอียดเพื่อสนับสนุนใจความหลักให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

กาญจนา ตันโพธิ์ (2561) ได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความสำคัญว่า การอ่านจับใจความสำคัญ คือ การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่องว่ามีใจความสำคัญอย่างไร ผู้อ่านจะต้องพิจารณาว่าข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านมีใจความสำคัญอยู่ตรงส่วนไหน และใจความสำคัญนั้นว่าอย่างไร และเนื้อความส่วนใดเป็นส่วนขยายใจความสำคัญ ข้อความที่ผู้เขียนสื่อมายังผู้อ่านมิได้มีเฉพาะส่วนที่เป็นสาระสำคัญเท่านั้น แต่จะมีส่วนเกริ่นความ ขยายความหรือกล่าวซ้ำ เพื่อเน้นความให้ชัดเจนด้วย ผู้อ่านจึงต้องแยกแยะให้ได้ว่าส่วนใดเป็นข้อความสำคัญที่สุดและส่วนใดเป็นข้อความประกอบหรือส่วนขยาย

จากการศึกษาความหมายของการอ่านจับใจความสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความเป็น การอ่านอย่างละเอียดเพื่อมุ่งหาสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง ผู้อ่านต้องสามารถบอกข้อคิด ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร ซึ่งในการอ่านจะต้องพิจารณาข้อความของแต่ละย่อหน้าว่าส่วนใดเป็นใจความสำคัญ และส่วนใดเป็นส่วนขยายความที่มาทำให้ใจความสำคัญชัดเจนขึ้น

4.2 ความสำคัญของการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความ นับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการเรียนรู้ เพราะจะช่วยให้เข้าใจถึงสาระสำคัญที่แฝงอยู่ในเนื้อหาหรือบทความนั้นๆ และมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ ดังนี้

ธิดา โมสิกรัตน์ (2544) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านจับใจความเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านแสดงความคิดเห็นงานเขียนออกเป็นส่วนๆ ได้ รวมทั้งทำให้ผู้อ่านสนใจที่จะศึกษาเรื่องนั้นมากขึ้น เมื่อผู้อ่านเกิดความสนใจในเรื่องนั้นๆ อยู่แล้ว

พันธุ์ทิพา หลาบบุญเลิศ (2545) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านจับใจความสำคัญเป็นหัวใจของการอ่าน ทำให้เข้าใจจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ และเป็นพื้นฐานของการแสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์ หรือการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่ตนเองสนใจต่อไป

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2547) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า เป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตของคนปัจจุบันยิ่งกว่าในยุคที่ผ่านมา เพราะโลกปัจจุบันเป็นโลกที่เปลี่ยนแปลงทางด้านวัตถุ วิทยาการ เทคโนโลยี และความรู้สึคนึกคิด จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์เกิดมาในโลกปัจจุบันต้องการสนใจการอ่านและต้องอ่านเพื่อให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหว

ความก้าวหน้าต่างๆ ให้ทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ให้ประโยชน์แก่นมนุษย์ทุกด้าน ทั้งในด้าน ศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการผ่อนคลาย

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2547) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านจับใจความมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ จัดได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่บุคคลทั้งชายและหญิงขาดไม่ได้ ความสามารถในการอ่านของประชาชนในชาติย่อมแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาของประเทศนั้น ซึ่งยังเกิดผลทั้งทางตรงและทางอ้อม นอกจากผู้อ่านจะนำความรู้มาพัฒนาตนเองแล้ว ยังช่วยส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ดังนั้นผู้อ่านจับใจความอย่างมีประสิทธิภาพจะเป็นผู้ที่มีโอกาสในชีวิตและเป็นการกำลังสำคัญของชาติต่อไป

สายใจ ทองเนียม (2560) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ ผู้เรียนต้องรู้จักการอ่านคำ คือ อ่านออก รู้ความหมายของกลุ่มคำ ส่วนนวนวลี และประโยค จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญได้ อาจส่งผลต่อการอ่านเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ ซึ่งยากกว่า และจะเป็นสาเหตุให้ผู้อ่านไม่สามารถพัฒนาการอ่านของตนเองได้

จากการศึกษาความสำคัญของการอ่านจับใจความสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความ เป็นหัวใจของการอ่าน เพราะการจับประเด็นสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้จะทำให้ผู้อ่านสามารถ วิพากษ์ วิวิจารณ์ หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างมีเหตุผล และการอ่านจับใจความอย่างถูกต้อง จะช่วยให้เกิดความเข้าใจเรื่องต่างๆ ได้ง่าย

4.3 หลักการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความจะให้บรรลุตามเป้าหมายได้นั้น ควรมีหลักในการอ่านที่ถูกต้อง ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงหลักในการอ่านจับใจความไว้ ดังนี้

บันลือ พุกษะวัน (2545) กล่าวถึง หลักในการอ่านจับใจความ ดังนี้

1. ผู้อ่านจะต้องใช้การจำรูปคำและนำมาใช้ในการอ่านได้ดี การอ่านโดยทั่วไปนั้น ผู้อ่านจะต้องจำรูปคำ โดยการกวาดสายตาในการอ่าน เมื่ออ่านคำนั้นแล้วย่อมเข้าใจความหมายโดยทันที
2. อ่านเข้าใจความหมายของคำ วลี โดยสรุปใจความได้
3. ผู้อ่านควรได้รับการส่งเสริมการไตร่ตรองการคิดว่า ความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นมาทบทวนดูว่า สอดคล้องกับความคิดของตนเองหรือไม่ ยอมรับ เห็นด้วย หรือโต้แย้ง ระบุว่าผู้อ่านย่อมใช้เหตุผลวิเคราะห์ ชั่งน้ำหนักเลือกตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ดี

4. ผู้อ่านย่อมใช้ผลแห่งการวิเคราะห์ที่ไตร่ตรองที่ยอมรับแล้วนั้น มาจัดให้เกิดการประสานสัมพันธ์ระหว่างความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน หากสิ่งที่ได้รับใหม่นั้นปรับเปลี่ยนเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมไม่ได้ เช่น เห็นว่าไร้สาระ หรือได้ประโยชน์ หรือมีความสำคัญน้อยกว่าความรู้ที่ตนมีอยู่ ผู้อ่านจะไม่สนใจในสิ่งที่อ่านนั้น แต่ในลักษณะนี้ผู้อ่านก็ย่อมได้รับประสบการณ์ ใช้วิธีการคิดอ้างเหตุผล คิดโต้แย้ง (ในใจ) อยู่เสมอ และไม่ยอมเชื่อทุกสิ่งที่อ่าน จนกว่าจะผ่านการวิเคราะห์ที่ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ หรือพิสูจน์ให้เห็นจริง หรือมีเหตุผลพอก็จะยอมรับเชื่อในสิ่งนั้น

5. ผู้อ่านอ่านหนังสือได้เร็ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนอ่านกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกของครูผู้สอน

6. การปรับใช้ประโยชน์ให้สอดคล้องสนองจุดประสงค์ของการอ่านในแต่ละลักษณะ ขึ้นอยู่กับลักษณะของบทเรียนที่ใช้ในการฝึกอ่านเป็นอย่างมาก แต่บางครั้งก็ขึ้นอยู่กับการกำหนดจุดประสงค์ของผู้สอนด้วย

กระทรวงศึกษาธิการ (2556) กล่าวถึง หลักการอ่านจับใจความไว้ว่า

1. อ่านในใจทุกย่อหน้าอย่างละเอียด
2. ศึกษาความหมายของคำกลุ่มคำ ส่วนวนที่ไม่เข้าใจ
3. ตั้งคำถาม ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม ฯลฯ
4. สังเกตประโยคที่แสดงให้เห็นว่าเป็นใจความสำคัญ ซึ่งมักมีประโยคอื่นๆ

อธิบาย ขยายความหรือให้รายละเอียด

5. จัดทำแผนภาพความคิดของเรื่องที่อ่าน แล้วประมวลเป็นใจความสำคัญ

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2557) กล่าวถึงหลักการอ่านจับใจความ ไว้ดังนี้

1. การอ่านจับใจความของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ควรเริ่มต้นจากการอ่านจับใจความแต่ละย่อหน้าให้ได้ถูกต้องแม่นยำเสียก่อน เพราะข้อความตอนหนึ่งหรือย่อหน้าหนึ่งแม้มีใจความหลายอย่าง แต่จะมีใจความสำคัญที่สุดในย่อนั้นเพียงอย่างเดียว ถ้าเรื่องหนึ่งมีหลายย่อหน้าย่อมแสดงว่าจะมีความสำคัญหลายประเด็น เมื่อนำประเด็นสำคัญในแต่ละย่อหน้ามาพิจารณาร่วมกันแล้ว จะทำให้สามารถจับแก่นเรื่อง หรือแนวคิดสำคัญที่สุดของเรื่องทั้งหมดได้ง่ายขึ้น

2. ใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า ส่วนมากมักอยู่ในประโยคใดประโยคหนึ่งของข้อความ

3. การอ่านจับใจความในแต่ละย่อหน้า นอกจากการพยายามค้นหาประโยคหรือข้อความที่มีสาระครอบคลุมข้อความอื่นๆ ในย่อหน้าไว้ทั้งหมดแล้ว จะต้องตัดข้อความที่เป็นส่วนขยาย หรือไม่จำเป็นในแต่ละย่อหน้าออกไปให้หมด เพื่อที่จะได้เหลือส่วนที่เป็นใจความสำคัญของย่อหน้า

จากการศึกษาหลักการอ่านจับใจความสามารถสรุปได้ว่า เป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายโดยผู้อ่านต้องเริ่มจากการอ่านข้อความแต่ละย่อหน้าอย่างละเอียดเพื่อหาใจความสำคัญ เมื่อพบเจอคำศัพท์หรือประโยคที่ไม่เข้าใจความหมายให้หาข้อมูลเพิ่มเติม ตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ฯลฯ เพื่อที่จะทำให้สามารถจับประเด็นสำคัญได้ง่ายขึ้น และตัดส่วนที่เป็นส่วนขยายในประโยคออก เพื่อที่จะได้เหลือส่วนที่เป็นใจความสำคัญเพียงอย่างเดียว

4.4 การวัดและประเมินผลการอ่านจับใจความ

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2544) ได้กล่าวถึงเครื่องมือในการวัดผลการรับสารว่า เครื่องมือวัดความเข้าใจในการรับ เป็นเครื่องมือวัดผลอย่างไม่เป็นทางการมีวัตถุประสงค์การใช้ดังนี้

1. วัดการจับใจความเนื้อเรื่อง โดยไม่เน้นเวลาที่ฟังหรือใช้อ่าน โดยมุ่งให้ผู้รับสารบรรลุวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐาน คือ สามารถจำคำสำคัญ เข้าใจเหตุการณ์ในเรื่องและนำไปใช้ประโยชน์ได้ในขั้นนี้ถือเป็นการคิดระดับพื้นฐาน

2. วัดการรับสารในขั้นวิจารณญาณ มุ่งให้ผู้รับสารแสดงความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า ในขั้นนี้ถือเป็นการคิดระดับสูง

3. วัดอัตราเร็วในการรับสารควบคู่กับการจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง มุ่งให้ผู้รับสารใช้เวลาในการรับสารรวดเร็ว และจับใจความได้ครบถ้วน

เกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการอ่านจับใจความ

1. วัดการจับใจความของเนื้อเรื่อง โดยไม่เน้นเวลาที่ฟังหรืออ่าน จะใช้เกณฑ์การตอบคำถามให้ถูกต้องร้อยละ 60 ขึ้นไป โดยแบ่งระดับความสามารถในการรับสารเป็น 3 ระดับ

ตอบถูกร้อยละ 80 – 100	ระดับ ดี
ตอบถูกร้อยละ 60 – 79	ระดับ พอใช้
ตอบถูกต่ำกว่าร้อยละ 60	ระดับ ปรับปรุง

2. วัดการรับสารอย่างมีวิจารณญาณเป็นขั้นสูง ดังนั้นเกณฑ์การวัดจะใช้เวลาที่รับสารทั้งหมดต่อจำนวนคำในสาร ส่วนการจับใจความจะใช้เกณฑ์ร้อยละ 60 ขึ้นไป ผู้ที่รับสารได้จำนวนคำมาก ต่อ 1 นาที และตอบคำถามได้ร้อยละ 60 ขึ้นไป จึงถือว่าผ่านเกณฑ์

3. วัดอัตราเร็วในการรับสารกับการจับใจความเนื้อเรื่อง เกณฑ์ในการวัดจะใช้เวลาที่รับสารทั้งหมดต่อจำนวนคำในสาร ส่วนการจับใจความจะใช้เกณฑ์ร้อยละ 60 ขึ้นไปต่อผู้ที่รับสารได้จำนวนคำมาก ต่อ 1 นาที และตอบคำถามได้ร้อยละ 60 ขึ้นไป จึงถือว่าผ่านเกณฑ์

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2544) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินการอ่านไว้ ดังนี้

1. ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน คะแนนเต็ม 3 คะแนน ให้คะแนน ดังนี้
 - ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง 3 คะแนน
 - ตอบคำถามผิดน้อยกว่า 5 ข้อ 2 คะแนน
 - ตอบคำถามผิดมากกว่า 5 ข้อ 1 คะแนน
2. บอกความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน คะแนนเต็ม 3 คะแนน ให้คะแนน ดังนี้
 - บอกเนื้อหาสาระถูกต้องได้ใจความต่อเนื่อง 3 คะแนน
 - บอกเนื้อหาสาระได้ถูกต้องแต่วกวน 2 คะแนน
 - บอกเนื้อหาสาระได้บ้าง 1 คะแนน
3. บอกข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน คะแนนเต็ม 3 คะแนน ให้คะแนน ดังนี้
 - บอกข้อคิดของเรื่องได้ตรงประเด็นที่สมบูรณ์ 3 คะแนน
 - บอกข้อคิดของเรื่องได้ตรงประเด็นแต่ไม่ต่อเนื่อง 2 คะแนน
 - บอกข้อคิดของเรื่องได้แต่วกวน 1 คะแนน
4. แสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน คะแนนเต็ม 3 คะแนน ให้คะแนน ดังนี้
 - เสนอความคิดเห็นด้วยเหตุผลและเป็นประโยชน์ 3 คะแนน
 - เสนอความคิดเห็นด้วยเหตุผล 2 คะแนน
 - เสนอความคิดเห็นแต่ไม่แสดงเหตุผล 1 คะแนน

นอกจากนี้สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2544) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการอ่าน ซึ่งรวมการอ่านจับใจความไว้ด้วยว่า นักจิตวิทยาการอ่านได้นำหลักการของเบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom) มาประยุกต์ใช้ มีทั้งหมด 6 ขั้น มีดังนี้

1. วัดความจำ คือ อธิบายเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง บอกคำจำกัดความต่างๆ
2. วัดความเข้าใจ คือ จับใจความสำคัญ เข้าใจจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็นผู้เขียน

3. วัดการนำไปใช้ คือ ประยุกต์ใช้ความรู้จากการอ่านกับเหตุการณ์ใหม่ การแก้ปัญหา การนำตัวอย่างหรือหลักการนั้นๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

4. วัดการวิเคราะห์ คือ การบอกความสัมพันธ์ในเชิงเหตุและผล การลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง การวิเคราะห์โวหารในการเขียน การวิเคราะห์วัตถุประสงค์หรือเจตนาของผู้เขียน

5. วัดการสังเคราะห์ คือ สรุปเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นๆ เป็นมโนทัศน์ คติ คาคณะเหตุการณ์หรือการกระทำนั้นจากข้อมูลที่มีอยู่

6. วัดการประเมินค่า คือ การตัดสินคุณค่าของงานเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นข้อคิด คุณค่า ทรรศนะของผู้เขียน ความน่าเชื่อถือ ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ การกระทำของบุคคลหรือตัวละคร ซึ่งประเมินจากข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากข้อความนั้น

Heaton (1990) ได้กล่าวถึงการประเมินในการอ่านจับใจความไว้ว่า แบบทดสอบที่ใช้เป็นแบบทดสอบปรนัย เป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นและประเมินผลได้ง่าย สอดคล้องกับที่ (Madsen, 1983) ที่ได้กล่าวถึงข้อดีของแบบทดสอบปรนัยว่า เป็นแบบทดสอบที่ให้คะแนนง่าย เพราะมีคำตอบแน่นอน อีกทั้งยังสามารถประเมินผลผู้เรียนได้ทุกระดับชั้น

จากข้อมูลการวัดและการประเมินผลในการอ่านจับใจความนั้น จะพบว่ามีหลากหลายวิธีในการประเมิน ดังนั้นผู้สอนจะต้องเลือกแบบประเมินให้เหมาะสม สอดคล้องกับสิ่งที่จะประเมินผู้เรียนเพื่อให้ผลการประเมินมีความเที่ยงตรงมากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยพิจารณาตามลำดับขั้นทางการคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy of Education) เลือกออกข้อสอบวัดพฤติกรรม 3 ระดับ ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

5.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการถ่ายทอดสิ่งที่ตนเองต้องการบันทึก ให้ความรู้ ข้อมูล ข่าวสารต่างๆ นับว่าเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

ฝ่ายวิชาการปิสคิด (2550) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นการแสดงออกรูปหนึ่งที่ต้องอาศัยความรู้ ประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการเพื่อบอกสารบางอย่างให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งไม่สามารถบอกได้ด้วยวาจาเนื่องจากเหตุผลบางประการ เช่น เมื่อ

ต้องการสื่อสารอย่างเป็นทางการกับผู้ที่มีระดับสูงกว่าเรา เมื่อต้องการบันทึกสารนั้นไว้เป็นหลักฐานที่แน่นอนชัดเจน

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2550) กล่าวว่า การเขียน คือ การสื่อสารผ่านตัวอักษรถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์และจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน

สุทธิ ชัตติยะ (2552) กล่าวว่า การเขียน คือ การแสดงความรู้สึก ความคิดหรือความรู้ ของผู้เขียนออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ โดยสื่อออกมาในรูปของข้อความเพื่อให้เกิดความเข้าใจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2552) กล่าวว่า การเขียน เป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ของผู้เขียน หรือผู้ส่งสารไปยังผู้อ่าน โดยใช้ภาษาที่ผู้เขียนและผู้อ่านเข้าใจตรงกันอยู่แล้ว ส่วนมากจะทางสิ่งพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นบทความ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ฯลฯ ในขณะที่เขียน ผู้เขียนเท่ากับมีโอกาสได้ทบทวนความรู้ ความคิดของเขาจนเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วก็ถ่ายทอดความรู้ ความคิดนั้นๆ ไปยังผู้อ่านอีกด้วย

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2554) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า เป็นการสื่อความหมายอย่างมีลายลักษณ์อักษรที่ผ่านความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และประสบการณ์ของผู้เขียนประกอบกัน และควรฝึกฝนอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นงานเขียนรูปแบบใดก็ตาม การเขียนเป็นการถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่างๆ ในลักษณะที่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจ

จากการศึกษาความหมายของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่ง ที่ผู้เขียนถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ประสบการณ์และจินตนาการต่างๆ เป็นลายลักษณ์อักษร ไปยังผู้อ่าน โดยจะต้องเขียนให้ถูกต้องตามโครงสร้างเพื่อสื่อให้ผู้อ่านและผู้เขียนเข้าใจตรงกัน

5.2 ความสำคัญของการเขียน

การเขียนนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญในการสื่อสารอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์และจินตนาการมายังผู้อ่าน ให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ข่าวสาร ความบันเทิงต่างๆ ที่แสดงออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า ผลงานเขียนทุกอย่างเป็นเครื่องจรรโลงใจแก่ผู้อ่าน ทั้งด้านวิชาการ ด้านความบันเทิงใจ ซึ่งเป็นผลงานของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน โดยผ่านสื่อมวลชนต่างๆ เป็นตำรา หนังสือแบบเรียน ที่ผู้เรียนได้นำมาศึกษาค้นคว้าในสถาบันการศึกษาต่างๆ ในปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2552) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้ ความคิด ของบุคคล
ต่างๆ
2. เป็นการสืบทอดมรดกทางปัญญาของมนุษย์จากรุ่นสู่รุ่น
3. เป็นเครื่องมือใช้บันทึกหลักฐานต่างๆ เช่น การค้า กฎหมาย
4. เป็นเครื่องมือใช้ประกอบอาชีพ

พงษ์จันทร์ สุขยั้ง และคณะ (2553) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า ในสมัยโบราณการเขียนมีความสำคัญในฐานะเป็นหลักฐานในการบันทึกความรู้ ความคิด ความเชื่อ สภาพสังคม ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้และเข้าใจชีวิตของบรรพบุรุษ เป็นการเขียนระบายอารมณ์ ความรู้สึก หรือเพื่อแสดงภูมิปัญญาของผู้เขียน แต่ปัจจุบันการเขียนมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือแสดงความคิดเห็น ความรู้ อารมณ์ ความรู้สึก และแสดงภูมิปัญญาของมนุษย์

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ (2556) สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ต่างๆ ซึ่งการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่มีความซับซ้อน ผู้ที่จะสามารถเขียนได้ดีและสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้นั้น จำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับทักษะการเขียน เพื่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาความสำคัญของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ที่ถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความบันเทิง นอกจากนี้การเขียนยังใช้เป็นการบันทึกข้อมูลข่าวสาร เรื่องราว ประวัติศาสตร์ และสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพนักเขียนได้ ดังนั้นเพื่อให้การสื่อสารผ่านการเขียนเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในด้านการเขียนอย่างถูกต้องตามหลักภาษา

5.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน

การเขียนแต่ละชนิดมีจุดมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละอย่างที่แตกต่างกันออกไป ตามเนื้อหาของเรื่องที่เขียน และในการเขียนทุกครั้งก็ควรมีความมุ่งหมายทั่วไปว่า ต้องการสื่อความเข้าใจในเรื่องใด ซึ่ง (กองเทพ เคลือบพณิชกุล, 2542) และ (ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง, 2550) ได้จำแนกจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ สรุปได้ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การนำเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งที่ผู้เขียนประสบกับตนเอง หรือบุคคลอื่นมาถ่ายทอดให้ผู้อ่านทราบ เช่น การเขียนเล่าชีวประวัติ การเขียน

สารคดีต่างๆ การเขียนเรียงความ เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์และมีความถูกต้อง

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่ออธิบายหรือชี้แจง เพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่านในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ให้ความรู้ทางวิชาการ การอธิบายขั้นตอนการทำงาน ขั้นตอนการประดิษฐ์ การอธิบายการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น วิธีการเขียนอธิบายต้องประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นจริง และผู้อธิบายต้องเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ตนจะอธิบายทั้งใช้ภาษากระชับชัดเจน สื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น การเขียนอธิบายวิธีวิจัย วิธีประดิษฐ์เครื่องมือ คู่มือการใช้อุปกรณ์ เป็นต้น

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนในเรื่องต่างๆ อาจเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างเดียว หรืออาจประกอบด้วยคำแนะนำ ข้อคิด ข้อเตือนใจ หรือวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งการเขียนแสดงความคิดเห็นที่ดี จะต้องประกอบด้วยเหตุและผล ไม่ลำเอียง พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขในประเด็นที่นำมาวิพากษ์ วิจารณ์ด้วย เช่น การเขียนบทความในหนังสือพิมพ์รายวัน การเขียนบทวิจารณ์ วิเคราะห์ เป็นต้น

4. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ คือ การเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการโน้มน้าวหรือชักจูงใจผู้อ่านให้เปลี่ยนความเชื่อ ทศนคติหรือเปลี่ยนท่าทีของผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกคล้อยตาม ยอมรับและยอมเปลี่ยนตามที่ผู้โน้มน้าวใจประสงค์ ภาษาที่ใช้ควรสะดุดตาผู้อ่าน ใช้ภาษาที่จูงใจให้ผู้อ่านจำได้ง่าย ข้อความที่ใช้โน้มน้าวใจนั้นไม่จำเป็นจะต้องยืดเยื้อยาวเหยียดไป ถ้อยคำสั้นๆ เพียงไม่กี่คำ แต่ถูกแต่งขึ้นอย่างกระชับและชัดเจน ก็มีอำนาจในการเร้าใจมนุษย์ได้ งานเขียนประเภทนี้ เช่น การเขียนคำขวัญ คำเชิญชวน การเขียนโฆษณา เป็นต้น

5. การเขียนเชิงกิจธุระ คือ การเขียนที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อกิจธุระอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งในภาครัฐหรือเอกชน ซึ่งการเขียนประเภทนี้จะมีรูปแบบการเขียนที่ชัดเจน ใช้ภาษาที่เป็นทางการ เช่น การเขียนประกาศ การกรอกแบบฟอร์มชนิดต่างๆ เป็นต้น

6. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม และจินตนาการตามตามผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่าน เกิดความรู้สึกเห็นภาพลักษณ์ตามผู้เขียน งานเขียนประเภทนี้จึงมีความประณีตงดงาม ก่อให้เกิดจินตภาพ ตัวอย่างงานเขียนประเภทบันเทิงคดี เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง บทละคร บทภาพยนตร์ ซึ่งเป็นลักษณะบันเทิงคดีเชิงสร้างสรรค์

7. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่มีจุดประสงค์ในการดำเนินเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งมีลักษณะนิมิตนวล บางครั้งอาจแทรก

อารมณ์ขันไว้ในงานเขียนด้วย ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น การเขียนเรื่องราวสมมุติ เพื่อโยนไปสู่เรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในสังคม การเขียนข้อความในการ์ตูนล้อการเมือง เป็นต้น

สุทธิ ชัตติยะ (2552) ได้กำหนดจุดประสงค์ของการเขียนไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. เพื่อการเล่าเรื่อง เป็นการเขียนที่ใช้วิธีการเล่าหรือบอกเล่าตามลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังตามข้อเท็จจริง เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพหรือเหตุการณ์ และสามารถติดตามเรื่องราวได้อย่างต่อเนื่อง
2. เพื่อการอธิบาย คือ การเขียนอธิบายรายละเอียดของข้อมูล ข้อเท็จจริงหรือความรู้ต่างๆ
3. เพื่อการจูงใจ เป็นการเขียนที่ใช้ถ้อยคำและภาษาที่จูงใจผู้อ่านให้เห็นคล้อยตามด้วยเหตุผลของผู้เขียน ดังนั้น การเขียนจึงมีความยากมากขึ้นกว่าการเขียนเพื่อเล่าเรื่องและการเขียนเพื่ออธิบาย เพราะต้องใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย สะดุดตาและประทับใจผู้อ่าน
4. เพื่อการปลุกใจ คือ การเขียนเพื่อให้อ่านเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การเขียนเพื่อปลุกใจจึงยากกว่าการเขียนเพื่อจูงใจ จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำและภาษาที่คล้องจอง สั้น กระชับ กระชับ และรัดกุม การเขียนมักใช้ประโยคสั้นๆ โดยมีการเน้นและย้ำประเด็นที่สำคัญ รวมถึงการยกตัวอย่างประกอบ และใช้สำนวนเทศนาโวหารเป็นการกระตุ้นผู้อ่านให้เกิดพฤติกรรมตามที่ผู้เขียนมีความประสงค์
5. เพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อการวิเคราะห์และการวิจารณ์พร้อมกับการแนะนำ โดยเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน มักพบเห็นในการเขียนบทความเชิงโต้แย้ง ซึ่งต้องมีทั้งการวิเคราะห์วิจารณ์และการเสนอแนะ ความสำคัญของการเขียนลักษณะนี้ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของข้อเท็จจริง และข้อมูลการแสดงผลและนำหลักการมาอ้างอิงอย่างชัดเจนระบุข้อดีข้อเสีย ข้อเสนอแนะและการยกตัวอย่างประกอบ
6. เพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านมีความคิดคล้อยตามจินตนาการและความฝันของผู้เขียน โดยใช้การพรรณนาภาพสมมุติให้เกิดเป็นความสมจริงขึ้นในความรู้สึกและความคิดของผู้อ่าน ซึ่งถือว่าเป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องอาศัยความสามารถอย่างมาก ทั้งในด้านความคิดและการใช้ภาษา
7. เพื่อการเสียดสี เป็นการเขียนเพื่อประชดประชัน ซึ่งมักเป็นไปในทางลบ โดยอาศัยการกระทบกระทั่งต่อบุคคลอย่างตรงไปตรงมาในลักษณะของการเปรียบเทียบ แต่ยังไม่ถึงขั้นรุนแรงหรือก้าวร้าว โดยมีวัตถุประสงค์เป็นการวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อให้อ่านมีความเห็นคล้อยตาม ด้วยเหตุผลและการเปรียบเทียบของผู้เขียน

โอบส์ แก้วจำปา (2556) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เขียนเพื่อให้เกิดความรู้ สามารถแยกแยะตามจุดมุ่งหมายเฉพาะได้ดังนี้
 - 1.1 เขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ เขียนเพื่อให้ทราบถึงเหตุการณ์ ประสพการณ์ และปัญหาที่ใคร่รู้
 - 1.2 เขียนเพื่ออธิบาย คือ เขียนเพื่อบอกวิธี เพื่อไขความหรือบอกคำตอบในเรื่องที่เกิดความสงสัย
 - 1.3 เขียนเพื่อแนะนำ คือ การเขียนเพื่อเสนอข้อมูลที่เป็นสิ่งเสนอแนะให้เลือกหรือชี้ทางเลือก
 - 1.4 เขียนเพื่อบันทึก คือ การเขียนเพื่อแสดงรายละเอียดของการกระทำ การตัดสินใจ ข้อตกลงต่างๆ ข้อสรุปจากการศึกษาค้นคว้าและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้เป็นหลักฐาน
2. เขียนเพื่อโน้มน้าว เป็นการเขียนเพื่อชักชวนให้เกิดการกระทำ เปลี่ยนแปลงหรือเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้
 - 2.1 เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อแสดงทัศนะต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในชั้นประเมิน ในลักษณะคำแนะนำ วิพากษ์วิจารณ์ ปลุกกระดม ฯลฯ
 - 2.2 เขียนเพื่อประชาสัมพันธ์ เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ดี เกิดค่านิยมในองค์กร ตัวบุคคล หรือผลิตภัณฑ์ขององค์กร เช่น การโฆษณา ข่าวแจก เป็นต้น
 - 2.3 เขียนเพื่อสอนใจ เป็นการเขียนเพื่อชักนำให้ผู้อ่านปรับปรุงตนไปในทิศทางที่ดีงาม เช่น คำเทศนา คติพจน์ เพลงปลุกใจ ฯลฯ
 - 2.4 เขียนเพื่อขอร้อง เป็นการเขียนเพื่อชักนำให้ยินยอมในทางที่เกิดประโยชน์ต่อตนเอง หรือต่อส่วนรวม ได้แก่ การเขียนเพื่อขอเปิดเครดิต สมัครงาน ขอความอนุเคราะห์ ทำกุศล รณรงค์ ฯลฯ
3. เขียนเพื่อบันเทิง เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านเกิดความเพลิดเพลิน ได้พัฒนาด้านอารมณ์ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายดังนี้
 - 3.1 เขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนเพื่อเสนอเรื่องราวจากความคิดออกมาเป็นเรื่องราว เช่น เขียนนวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องข่าวขัน การ์ตูน ฯลฯ
 - 3.2 เขียนเพื่อการขับร้องและการแสดง เป็นการเขียนเพื่อการแสดงบนเวทีและเพื่อบันทึก หรือร้อง เล่น เต้น รำ เพื่อประโยชน์ด้านอารมณ์ ได้แก่ การเขียนบทละคร บทภาพยนตร์ บทเพลง เป็นต้น

4. เขียนเพื่อไตร่ตรอง เป็นการเขียนเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างบุคคลหรือระหว่างองค์กร มีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

4.1 เขียนเพื่อแสดงความรู้สึก เป็นการเขียนเพื่อแสดงออกถึงมิตรภาพ ได้แก่ การเขียนคำอวยพร การเขียนจดหมายแสดงความยินดี การเขียนแสดงความเสียใจ ฯลฯ

4.2 เขียนเพื่อชื่นชม สรรเสริญ เป็นการเขียนเพื่อแสดงความรู้สึกยกย่องชื่นชม เคารพศรัทธาบุคคล ได้แก่ การเขียนคำกล่าวสุนทรพจน์ การเขียนเพลงสดุดี เขียนลำนํายกย่อง เป็นต้น

4.3 เขียนเพื่อปรับความเข้าใจ เป็นการเขียนเพื่อลบล้างความรู้สึกที่ไม่ดีต่อกันให้สิ้นไป ได้แก่ การเขียนจดหมายปรับความเข้าใจ เขียนคำชี้แจง เขียนรายงาน เป็นต้น

ชนกพร อังศุวิริยะ (2560) ได้จำแนกจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือการนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่นักเขียนประสบหรือได้รับการถ่ายทอดมา นำมาเสนอเป็นงานเขียน นักเขียนสามารถใช้วิธีการเล่าเรื่องให้น่าติดตาม ทำให้เห็นภาพเหตุการณ์ หรือทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามอ่านโดยตลอดเรื่อง กลวิธีการเล่าเรื่องให้น่าสนใจ เช่น การสร้างจุดเด่นตอนต้นเรื่อง การเรียงลำดับเรื่องตามเหตุการณ์หรือเวลาให้เห็นภาพ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนแบบให้รายละเอียด งานเขียนลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะเป็นงานเขียนประเภทตำรา หรืองานเขียนทางวิชาการ ด้วยวิธีการแจกแจงข้อเท็จจริงความรู้ ทำความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือลำดับขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของงานเขียน การใช้ภาษามักเป็นแบบทางการหรือกึ่งทางการ

3. การเขียนเพื่อโฆษณาจูงใจ คือ การเขียนเพื่อโน้มน้าวหรือดึงดูดใจผู้อ่านเป็นสิ่งสำคัญ นักเขียนจึงต้องใช้ภาษาที่เรียกความสนใจ จำง่าย คล่องจอง สั้นกะทัดรัด สะดุดตาสะดุดใจผู้อ่าน หรือมีความแปลกใหม่

4. การเขียนเพื่อปลุกใจ คือ การเขียนเพื่อให้เกิดความตระหนักถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เราใจให้คนเกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือรู้สึกอีกheim ลักษณะภาษาต้องกระชับ เน้นย้ำ อาจเปรียบเทียบให้เห็นภาพ งานเขียนประเภทนี้ ได้แก่ บทเพลงปลุกใจ ประเภทเพลงเพื่อชีวิตหรือเพลงให้รักชาติ

5. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนเพื่อนำเสนอความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ เสียติประชดประชัน หรือการให้คำแนะนำของผู้เขียน เช่น บทความเชิงวิเคราะห์ การวิจารณ์หนังสือ การแสดงข้อคิดเห็นในประเด็นต่างๆ อาทิ การเมืองการปกครอง การศึกษา

ปัญหาสังคม การเขียนประเภทนี้ต้องระมัดระวังการนำเสนอข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น โดยใช้เหตุผลที่อยู่บนพื้นฐานของประโยชน์ที่ผู้อ่านจะได้รับ การใช้ภาษาในงานเขียนนี้จะต้องเข้าใจง่าย มีตัวอย่างประกอบหรือข้อมูลสนับสนุนความคิดเห็นของนักเขียน

6. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนที่ต้องการให้อ่านเกิดจินตนาการ ตามที่นักเขียนต้องการนำเสนอ เช่น งานเขียนประเภทนิทาน นิยาย เรื่องสั้น ฯลฯ หรือนักเขียนอาจใช้สำนวนโวหารเพื่อให้อ่านมีอารมณ์ ความรู้สึกร่วมไปกับงานเขียน เช่น งานเขียนประเภทบทเพลง บทประพันธ์ต่างๆ

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนแต่ละประเภทจะมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน สามารถแบ่งได้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการถ่ายทอดเรื่องราว เหตุการณ์หรือประสบการณ์ของผู้เขียน
2. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนเพื่อบอกวิธี ข้อมูลความรู้ หรือข้อเท็จจริงให้กับผู้อ่าน
3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเชิงวิจารณ์ที่ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นลงไป มีเหตุผลและข้อมูลประกอบเพื่อสนับสนุนความคิดเห็นของผู้เขียน
4. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนจะต้องจูงใจผู้อ่านให้รู้สึกคล้อยตามไปกับงานเขียนของตน โดยใช้ถ้อยคำที่มีความสะกดตา แปลกใหม่ และสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่าน
5. การเขียนเพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านรู้สึกอีกึกอึ้ง หรือให้ตระหนักถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งและเกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
6. การเขียนเพื่อจินตนาการ เป็นการเขียนที่สมมุติเรื่องราว หรือเหตุการณ์ให้ผู้อ่านได้เกิดการสร้างภาพขึ้นตามที่ผู้เขียนสื่อ โดยใช้ถ้อยคำพรรณนาเพื่อให้อ่านรู้สึกนึกคิดตามผู้เขียนไปด้วย

7. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนเพื่อกล่าวถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่ตรงไปตรงมา และมีการแสดงถึงความตำหนิอย่างนิมนวล

5.4 หลักการเขียน

ก่อนที่จะเริ่มต้นการเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องรู้จักหลักการเขียนเพื่อที่จะช่วยให้การสื่อสารด้วยภาษาเขียนนั้นได้ผลดียิ่งขึ้น ซึ่งผู้รู้ทางด้านภาษาได้กล่าวถึงหลักการเขียนที่ดีไว้ ดังนี้

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2550) กล่าวว่า หลักการเขียนที่ดีจะต้องมีลักษณะสำคัญ 2 ประการ ดังนี้

1. ชัดเจนถูกต้อง คือ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายตรงตามที่ต้องการ สื่อมายังผู้อ่านได้
2. ชวนอ่าน คือ มีการใช้ภาษาถูกต้องตามหลัก ตรงไปตรงมา ไม่วกวน รู้มารยาท กาลเทศะและให้เกียรติผู้อ่าน

วัลยา ช่างขวัญยืน (2551) กล่าวว่า การเขียนที่ดีมีหลักใหญ่ๆ ที่ควรคำนึงถึง คือ

1. การใช้คำให้ตรงความหมาย ในภาษาเขียนที่ดีผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำให้ตรงความหมาย ใช้คำสุภาพ ไม่ใช่คำทับศัพท์ต่างประเทศโดยไม่จำเป็น
2. รู้หลักเกณฑ์ในการสร้างประโยค จะต้องให้ถูกไวยากรณ์ ควรพิถีพิถันเรื่องความถูกต้องและชัดเจน ให้กะทัดรัดสละสลวย และรู้จักเน้นส่วนสำคัญของประโยคให้มีน้ำหนัก การเสนอความรู้และความคิดจะมีประโยคคานำเป็นประโยคแรก เพื่อสร้างความสนใจให้ผู้อ่านอยากรู้เรื่องราวต่อไป
3. มีลักษณะย่อหน้าที่ดี แต่ละย่อหน้าควรมีความคิดสำคัญเพียงความคิดเดียว ย่อหน้าทำหน้าที่เรียงลำดับเนื้อเรื่อง หรือเรียงความคิดสำคัญของผู้เขียนให้เห็นได้ชัดเจน ไม่สับสน ย่อหน้ามีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ประโยคใจความสำคัญซึ่งอาจอยู่ที่ส่วนต้น ส่วนกลาง หรือส่วนท้ายของย่อหน้าก็ได้ ส่วนที่เหลือเป็นประโยคขยายความ
4. การเขียนเรียบเรียงเรื่องราวความคิดที่จัดลำดับไว้อย่างดี ผู้เขียนต้องเลือกเขียนเรื่องที่มีความรู้เพียงพอ ควรวางขอบเขตเรื่องที่จะเขียนให้เหมาะสมกับเนื้อหา และความยาวของเรื่อง ต้องวางโครงเรื่องให้เป็นหัวข้อที่สัมพันธ์กันตามเหตุผล

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2554) ได้อธิบายหลักการเขียนไว้ ดังนี้

1. มีความชัดเจน โดยใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยคไม่คลุมเครือหรือกำกวม
2. มีความถูกต้อง เขียนถูกต้องตามหลักของภาษาและเหมาะสมตามกาลเทศะ
3. มีความกระชับ รวมประโยคให้ข้อความชัดเจนและมีน้ำหนัก เพื่อให้ประโยคมีความกระชับ
4. มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา ใช้คำที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย

5. มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา โดยแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ละเอียดถี่ถ้วน ก่อให้เกิดความรู้และเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน

6. มีความประทับใจ ใช้ถ้อยคำที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจผู้อ่าน

7. มีความไพเราะในการใช้ภาษา ใช้ภาษาสุภาพ มีความไพเราะในการใช้ภาษาและการเสนอเนื้อหา

โอบส แก้วจำปา (2556) ได้อธิบายเกี่ยวกับหลักการเขียนไว้ ดังนี้

1. เขียนให้ชัดเจน คือ ผู้เขียนต้องทำให้ผู้อ่านเข้าใจสาระชัดเจนตามเจตนา ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1.1 ใช้คำที่มีความหมายชัดเจนตามเจตนา

1.2 สร้างประโยคและข้อความชัดเจน กระชับ

1.3 เรียงความลำดับดี เข้าใจง่าย

1.4 ใช้ข้อความขยายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย

2. เขียนให้ถูกต้อง คือ ผู้เขียนต้องนำเสนอสาระที่ถูกต้องแก่ผู้อ่าน ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

2.1 เนื้อหาถูกต้อง

2.2 แบบฟอร์มถูกต้อง

2.3 ใช้ภาษาถูกต้อง ทั้งทางหลักภาษา และถูกต้องตามวัฒนธรรมการสื่อสาร

3. เขียนให้ประณีต คือ ผู้เขียนต้องเขียนด้วยความรอบคอบ และมีศิลปะในการเขียน ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

3.1 เขียนให้สร้างสรรค์ ไม่กระทบต่อสิ่งต่างๆ ในทางลบ ต้องให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกที่ดีต่อผู้เขียน ต่อสถาบันหรือองค์กรของผู้เขียนและต่อเรื่องราวที่เขียน

3.2 เขียนให้ประทับใจ คือ เขียนให้ไพเราะสละสลวย กินใจ สะเทือนใจ และเร้าใจ

4. เขียนโดยมีความรับผิดชอบ คือ ผู้เขียนต้องรับผิดชอบต่อผลได้ผลเสียที่เกิดจากการเขียน ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

4.1 มีเหตุผล และมีหลักฐานในการเขียน

4.2 ให้ความสำคัญ เคารพในลิขสิทธิ์ของแหล่งสืบค้น

4.3 ศึกษาค้นคว้า ทบทวน ตรวจสอบให้แน่ชัดก่อนเขียน

4.4 มีจรรยาบรรณของนักเขียน

จากการศึกษาหลักการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนควรประกอบไปด้วย 1. ความชัดเจน ผู้เขียนต้องใช้คำและประโยคที่สื่อความหมายอย่างตรงไปตรงมา 2. ความถูกต้อง ผู้เขียนต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษาและกาลเทศะ และ 3. การจัดลำดับความคิด ผู้เขียนต้องเรียบเรียงเนื้อเรื่องให้กระชับ ลำดับเหตุการณ์มีความต่อเนื่องกัน

5.5 การวัดและประเมินผลการเขียน

การใช้เกณฑ์ในการวัดและประเมินผลการเขียน จะต้องเลือกเกณฑ์ที่เหมาะสมกับงานวิจัยมาปรับใช้ เพื่อที่จะสามารถวัดความสามารถในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีนักวิชาการได้กำหนดเกณฑ์ต่างๆ ดังต่อไปนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) กำหนดแนวทางในการตรวจพิจารณาให้คะแนนงานเขียน 6 ด้าน ได้แก่

1. องค์ประกอบ หมายถึง ความถูกต้อง ระดับคะแนน 2 คะแนน
2. เนื้อหา หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและชื่อเรื่อง มีประเด็นที่น่าสนใจและข้อมูลสนับสนุนชัดเจน ระดับคะแนน 4 คะแนน
3. ความคิดเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การนำเสนอที่น่าสนใจ สอดแทรกข้อคิดหรือข้อเสนอแนะแนวทางปฏิบัติ มีแนวทางที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม ระดับคะแนน 4 คะแนน
4. การใช้ภาษา หมายถึง ใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสม สื่อความหมายชัดเจน และลำดับความต่อเนื่อง ระดับคะแนน 4 คะแนน
5. อักษรวิธี หมายถึง สะกดคำ ใช้อักษร ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอนเป็นไปตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทย ระดับคะแนน 4 คะแนน
6. ความสะอาด หมายถึง ลักษณะโดยทั่วไปของชิ้นงานโดยภาพรวม ตัวอักษรอ่านง่ายและเป็นระเบียบ ระดับคะแนน 2 คะแนน

สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2561) ได้กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผล ความสามารถในการเขียนเรื่องไว้ ดังนี้

1. สาระสำคัญของเรื่อง ระดับคะแนน 5 คะแนน
 - 1.1 นำเสนอเนื้อหาตรงสาระสำคัญของภาพ
 - 1.2 ลำดับความคิดต่อเนื่อง
 - 1.3 เนื้อหาสัมพันธ์กับภาพ

- 1.4 มีความเป็นเหตุเป็นผล
- 1.5 นำเสนอแนวคิดใหม่
2. การใช้ภาษา ระดับคะแนน 3 คะแนน
 - 2.1 เลือกใช้คำได้ถูกต้อง
 - 2.2 ใช้ประโยคสื่อความหมายได้
 - 2.3 เขียนเว้นวรรคตอนได้ถูกต้อง และไม่เขียนฉีกคำ
3. ความสอดคล้องกับภาพ ระดับคะแนน 2 คะแนน
 - 3.1 มีการบรรยายตัวละคร
 - 3.2 มีการบรรยายเหตุการณ์สอดคล้องกับภาพ
4. การเขียนสะกดคำ ระดับคะแนน 3 คะแนน
 - 4.1 เขียนถูกต้องทุกคำ
 - 4.2 เขียนผิด 1-2 คำ
 - 4.3 เขียนผิด 3 คำขึ้นไป
5. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและถูกต้องตามคำชี้แจง ระดับคะแนน 3
คะแนน
 - 5.1 เขียนตัวอักษรอ่านง่าย
 - 5.2 สะอาดเรียบร้อย
 - 5.3 เขียนได้ตามจำนวนบรรทัดที่กำหนด

จากการศึกษาเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียน ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา มาปรับใช้ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ สาระสำคัญของเรื่อง การใช้ภาษา การเขียนสะกดคำ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและถูกต้องตามคำชี้แจง

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ ดังต่อไปนี้

กิตติธัญญ์ เชียงแรง (2560) ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม ผลสรุปว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสนใจในการเรียน ร้อยละ 89.92 ซึ่งสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

จิตรพร ผอมนะ (2551) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาความสามารถในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลสรุปว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องและมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เกศริน จันทร์หอม (2549) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลสรุปว่า ทักษะการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 70.67

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

ธนิศา ภูธา (2552) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาสื่อประสมเสริมทักษะการอ่านวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) ระดับประถม ผลสรุปว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้สื่อประสมเสริมทักษะการอ่าน วิชาภาษาไทย มีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อประสมเสริมทักษะการอ่าน วิชาภาษาไทย อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

กานต์ อุทัยศักดิ์ (2551) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาสื่อประสมสนับสนุนการเรียนรู้และเสริมสร้างทักษะการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลสรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจในการเรียนรู้จากสื่อประสมอยู่ในระดับมาก

วิภาณี วิภาวิน (2543) ทำการศึกษาเรื่องการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สื่อประสม ผลสรุปว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้สื่อประสมมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้สื่อประสม พบว่า นักเรียนร้อยละ 96.35 มีความคิดเห็นที่ดี โดยนักเรียนรู้สึกชอบและต้องการให้นำสื่อกลับมาใช้อีก รู้สึกสนุกสนานกับการเรียนการสอน นักเรียนมีความสนใจ อยากเรียนรู้ต่อไปมากขึ้น เข้าใจบทเรียนมากขึ้น

6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

วอลเกอร์ และคนอื่นๆ Walker et. al (1980 อ้างถึงใน เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550) ทำการวิจัยและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนกับนักเรียนชาวอะบอริจินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โรงเรียนเทเกอร์ พาร์ค ประเทศออสเตรเลีย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนแห่งนี้มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดี นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนสามารถเรียนวิชาอื่นๆ และพัฒนาบุคลิกภาพได้ดีขึ้น

Donald & Condry (2008) ได้ทดลองใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนของนักเรียนในแอฟริกาใต้ เกรด 1-7 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะทักษะการอ่าน นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีนิสัยรักการอ่าน

Unimuke (2020) ทำการศึกษาเรื่องผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในรัฐควีนส์แลนด์ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะแน่นเฉียบของทักษะการฟังและการพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีเจตคติที่ดีต่อการอ่านและมีความกระตือรือร้นในการเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะสามารถช่วยพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น เพราะเป็นวิธีการสอนที่ครอบคลุมทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีครูคอยช่วยเหลือสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาจนประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้การนำสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาใช้ในการวิจัยก็จะช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจ ส่งผลให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนและมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมawangษ์ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 55 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมawangษ์ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 26 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ด้วยการจับสลาก

1.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 รวมทั้งหมด 17 ชั่วโมง ทำการสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมเวลาสอนทั้งหมด 6 สัปดาห์ โดยทดสอบก่อนเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 15 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง

1.4 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาโดยพิจารณาจากโครงสร้างของเนื้อหาตามมาตรฐานและตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐานและตัวชี้วัด ท1.1 ป.2/3 ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน, ท1.1 ป.2/4 ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน, ท1.1 ป.2/5 แสดงความคิดเห็น และคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐานและตัวชี้วัด ท1.2 ป.2/3 เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ

แบบแผนการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งดำเนินการทดลองโดยประยุกต์ตามแบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543) โดยมีแผนการทดลอง ดังนี้

ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	การทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

RE	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้มาโดยการสุ่ม
T ₁	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
X	แทน	การทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
T ₂	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 15 แผน

2.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ

2.3 แบบทดสอบความสามารถในการเขียน

2.1 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ศึกษาเอกสาร หลักการ ทฤษฎี วิธีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 และจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อวิเคราะห์จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

3. วิเคราะห์เนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

4. กำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา การจัดกิจกรรม และสื่อการสอน เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยเลือกเนื้อเรื่องจากหนังสือเรียนภาษาไทย ภาษาพาที ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มาใช้ในการทดลองครั้งนี้

5. สร้างแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

5.1 มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

5.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

5.3 สาระสำคัญ

5.4 สาระการเรียนรู้

5.5 สื่อการเรียนการสอน / แหล่งการเรียนรู้

5.6 กิจกรรมอ่านจับใจความและการเขียน โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ได้กำหนดขั้นตอนการสอนไว้ ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน ขั้นตอนที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ และขั้นตอนที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ

5.7 การวัดและประเมินผล

5.8 ข้อเสนอแนะ

6. นำแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จำนวน 3 ท่าน โดยตรวจสอบความสอดคล้อง ความเหมาะสมของเนื้อหา และองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยได้แผนการจัดการเรียนการสอนที่มีค่า IOC 0.80

7. นำแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

8. นำแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ

การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความนี้ เป็นประเภทปรนัยมี 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2. ศึกษาหลักการ แนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน

3. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน เรื่องการอ่านจับใจความ โดยสร้างเป็นแบบทดสอบปรนัย มี 3 ตัวเลือก ในแต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียวให้ครอบคลุมเนื้อหาตามมาตรฐานและตัวชี้วัดการอ่านจับใจความ ของวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 20 ข้อ กำหนดค่าคะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

4. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านตรวจสอบ แล้วนำแบบทดสอบมาปรับปรุงและแก้ไขให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

5. นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ นำผลมาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.20-1.00 ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกแบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ โดยมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.50-0.79 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.21-0.79

6. นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543) ได้ผลวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.71

7. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียน

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2. ศึกษาหลักการและเอกสารที่เกี่ยวข้องของแบบทดสอบในการเขียน

3. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเกณฑ์การประเมินงานเขียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียน

4. สร้างเกณฑ์การประเมินในการเขียนและแบบทดสอบความสามารถในการเขียน
5. นำเกณฑ์การประเมินในการเขียนและแบบทดสอบความสามารถในการเขียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงของเกณฑ์การประเมิน
6. กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนโดยใช้ผู้ตรวจ 2 ท่าน จากนั้นนำคะแนนของผู้ตรวจ 2 ท่าน มาหาร 2 เพื่อเป็นคะแนนที่ได้ของผู้สอบ
7. นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง
8. ทดสอบความเชื่อมั่นของเกณฑ์การให้คะแนน โดยใช้ผู้ตรวจ 2 ท่าน และผู้วิจัย คำนวณค่าความสอดคล้องของคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้ง 2 คน หาค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียน โดยการใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินเท่ากับ 0.79

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ทำการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลาทดลองทั้งสิ้น 17 ชั่วโมง ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. สร้างความคุ้นเคยกับเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงวิธีการเรียนการสอน และวิธีการวัดและประเมินผล
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความและแบบทดสอบความสามารถในการเขียนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมหาวันซ์ ก่อนทำการทดลอง
3. ดำเนินการทดลองโดยจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาไทย ใช้แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1
4. ทดสอบหลังเรียน (Post - test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียน หลังการทดลองครบทั้ง 15 แผน
5. นำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มาตรวจผลการทดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกระทำข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่ออธิบายความหมายต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC), ค่าความยาก-ง่าย (p), ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น
3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- n แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
- $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ยผลต่างของคะแนนทดสอบสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
- S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- p แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
- * แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้สูตร The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้สูตร The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

ผู้วิจัยได้นำค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความระหว่างก่อนเรียนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสม

อเล็กทรอนิกส์ มาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีทางสถิติ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ได้ผลดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอเล็กทรอนิกส์

ความสามารถในการอ่านจับใจความ	n	$\bar{X}$	S.D.	Sig.
ก่อนเรียน	26	11.15	2.22	0.000*
หลังเรียน	26	15.42	1.98	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอเล็กทรอนิกส์ มีค่าเฉลี่ย 11.15 และหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอเล็กทรอนิกส์ มีค่าเฉลี่ย 15.42 เห็นได้ว่าการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอเล็กทรอนิกส์ ผู้วิจัยได้นำค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอเล็กทรอนิกส์ มาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีทางสถิติ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ได้ผลดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

ความสามารถในการเขียน	n	$\bar{X}$	S.D.	Sig.
ก่อนเรียน	26	6.96	1.56	0.000*
หลังเรียน	26	9.73	1.57	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ มีค่าเฉลี่ย 6.96 และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ มีค่าเฉลี่ย 9.73 จะเห็นได้ว่าผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์สูงขึ้น
2. ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์สูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมawangษ์ อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 55 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมawangษ์ อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมด จำนวน 26 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ด้วยการจับสลาก

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 รวมทั้งหมด 17 ชั่วโมง ทำการสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมเวลาสอนทั้งหมด 6 สัปดาห์ โดยทดสอบก่อนเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 15 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาโดยพิจารณาจากโครงสร้างของเนื้อหาตามมาตรฐานและตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐานและตัวชี้วัด ท1.1 ป.2/3 ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน, ท1.1 ป.2/4 ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน, ท1.1 ป.2/5 แสดงความคิดเห็น และคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐานและตัวชี้วัด ท1.2 ป.2/3 เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 15 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 15 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก โดยมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.50 – 0.79 ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.21-0.79 และค่าความเชื่อมั่น 0.71
3. แบบทดสอบความสามารถในการเขียน จำนวน 1 ข้อ เป็นแบบทดสอบการเขียนบรรยายได้รูปภาพ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบความสามารถในการเขียน แล้วนำไปหาคุณภาพได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินเท่ากับ 0.79

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน จำนวน 1 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง จากนั้นนำผลคะแนนที่ได้มาบันทึกเป็นคะแนนก่อนเรียน
2. ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างด้วยแผนการจัดการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 15 แผน กับกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองใช้เวลา 15 คาบเรียน และเก็บรวบรวมคะแนนแบบฝึกหัดระหว่างเรียนเพื่อวัดอัตราพัฒนาการทางการเรียนและบันทึกคะแนน

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน จำนวน 1 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง จากนั้นนำผลคะแนนที่ได้มาบันทึกเป็นคะแนนหลังเรียน

4. นำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้บันทึกข้อมูลไว้ มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานและนำเสนอข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐานของการวิเคราะห์ครั้งนี้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติตามลำดับต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้สูตร The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้สูตร The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความ และความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการ

เรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ จากผลการวิจัยขออภิปรายผล ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

จากการศึกษาพบว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ทั้งนี้เนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) นั้น เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการอ่าน ความสนใจในการใช้ประสบการณ์เดิม การจัดขั้นตอนการเรียนการสอน เน้นกระบวนการพัฒนาภาษาอย่างเป็นธรรมชาติของเด็ก โดยให้บทเรียนและกิจกรรมเป็นจุดเริ่มต้นในการให้ปัจจัยป้อน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษา ด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน คือ 1) ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง 2) ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมุติ 3) เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน 4) ทำหนังสือเล่มใหญ่ และ 5) เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ (เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์, 2550) จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวผู้วิจัย พบว่า ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนการสอน มีความกระตือรือร้นในการเรียน รู้สึกสนุกสนาน มีความสนใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนได้เล่นผ่านการแสดงบทบาทสมมุติ มีการทำงานกลุ่มร่วมกัน ได้เรียนรู้ผ่านสิ่งต่างๆ ทั้งการฟัง การพูด การตอบคำถาม การอ่านเนื้อเรื่อง และนำไปสู่ขั้นตอนที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านจับใจความแก่ผู้เรียนได้อย่างชัดเจน คือขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน และขั้นตอนที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ การที่ผู้สอนและผู้เรียนได้มีการเขียนเรื่องร่วมกันนั้นเป็นการช่วยให้ผู้เรียนสามารถจับประเด็นสำคัญจากเนื้อเรื่องได้ เพราะครูจะมีการชี้แนะและตั้งประเด็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเพื่อให้ผู้เรียนตอบของการเขียนเนื้อเรื่องลงในกระดาษแต่ละหน้าว่า เนื้อเรื่องนั้นคืออะไร ตัวละครมีใครบ้าง เขาทำอะไร สถานที่คือที่ไหน เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้างหลังจากที่ผู้สอนและผู้เรียนระดมความคิดเขียนเรื่องสรุปความร่วมกันแล้ว ขั้นตอนต่อมาคือการทำหนังสือเล่ม

ใหญ่ ขั้นตอนนี้เป็นการย้ำ ซ้ำ ทวนของผู้เรียนในการระลึกจากเรื่องที่อ่านได้ด้วยตนเอง โดยผู้เรียนแต่ละกลุ่มต้องมีการช่วยกันเขียนเรื่องที่ได้จากการฟัง การพูด การอ่าน การเล่นผ่านการแสดง บทบาทสมมุติ สื่อออกมาเป็นการเขียนผ่านความเข้าใจของกลุ่มตนเอง มีการสร้างสรรค์ผลงานตามจินตนาการ ได้แก่ การวาดภาพ การระบายสี การตกแต่งต่างๆ และเมื่อแต่ละกลุ่มทำหนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มตนเองเสร็จ ผู้สอนก็จะให้แต่ละกลุ่มออกมานำเสนอผลงานชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้กล้าแสดงออก ได้เรียนรู้ผ่านการพูด และการฟังเนื้อเรื่องจากกลุ่มอื่นๆ ถือเป็นการได้รับประสบการณ์ทางภาษาที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นการใช้ประสบการณ์เดิมและการระลึกเรื่องที่อ่านได้นั้น จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ (นภาพรณ์ ทาโยธี, 2554) ที่ศึกษาผลการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษารูปแบบที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษารูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการอ่านและเขียนคำพื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาอยู่ในระดับมากและ (Condy, 2008) ได้ทำการศึกษาผลที่เกิดจากการใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในโรงเรียนต่างๆ ในประเทศแอฟริกาใต้ สำหรับนักเรียนเกรด 1-7 พบว่า ผลการเรียนรู้วิชาการอ่านภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น และมีความพึงพอใจอย่างมากกับการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สอดคล้องกับ (Rosenblatt, 2004) ได้ศึกษาวิจัยการประยุกต์ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยการเชื่อมโยงกับประสบการณ์จริงของผู้เรียน ที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงและการฟัง สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงและการฟังสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ที่เล่นผ่านระบบคอมพิวเตอร์ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ การเล่นเกมผ่านแอปพลิเคชัน kahoot! Youtube มาร่วมในการวิจัย เพื่อเป็นการกระตุ้นช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียนยิ่งขึ้น และจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนพบว่าในขณะที่ทำกิจกรรมผู้เรียนรู้สึกตื่นเต้น และสนุกสนานเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับ (กิดานันท์ มลิทอง, 2548, น.220) ที่กล่าวว่า คอมพิวเตอร์เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นสิ่งที่เร้าให้กับผู้เรียนและมีการตอบสนองของผู้เรียนให้มีข้อมูลย้อนกลับเพื่อเสริมแรง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้

อย่างมีประสิทธิภาพ และ (จรียา เหนียนเฉลย, 2546, น.14) ได้กล่าวว่า การนำเอาสื่อการสอนหลายอย่างมารวมกันมากกว่า 2 ชนิดขึ้นไป มาสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่องในเวลาเดียวกัน และมีคุณค่าที่ส่งเสริมกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อหาความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกชนิดอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้ง การใช้สื่อประสมจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกัน ได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการนำสื่อมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสนใจการเรียนและส่งผลให้เรียนได้ดีมากขึ้นนั่นเอง

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

จากการศึกษาพบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ทั้งนี้เนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) นั้น จะมีการเน้นความแม่นยำในการเรียนรู้ของผู้เรียนจนถึงขั้นตอนสุดท้ายของการเรียนรู้ และจากกิจกรรมต่างๆ จะสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนและผู้สอนตลอดเวลาว่า ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการในแต่ละขั้นตอนหรือไม่ จากที่ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน พบว่า การที่ผู้เรียนอ่านหนังสือเล่มใหญ่ที่ผ่านการสรุปความของกลุ่มตนเองนั้น จะทำให้ผู้เรียนได้เห็นคำและจำคำนั้นได้ สุดท้ายส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเขียนคำ นำคำมาแต่งเป็นประโยค และต่อยอดจนสามารถเขียนข้อความเพื่อสื่อความหมายได้ นอกจากนี้การนำกิจกรรมเสริมทักษะของผู้สอนก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนคำ ตลอดจนผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องจากภาพได้ ผู้สอนได้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเริ่มจากการเขียนง่ายๆ ไปสู่การเขียนที่ยากขึ้น คือ เมื่อผู้เรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งเรียนรู้ ผู้เรียนได้ค้นคว้า การสะกดคำ การเขียนคำ จนสามารถจำคำได้ กิจกรรมต่อมาให้เริ่มจากการเขียนตามคำบอก เขียนกลุ่มคำแต่งประโยค และท้ายสุดคือการเขียนเรื่องนั่นเอง ในการฝึกเขียนเรื่องแต่ละครั้งผู้สอนได้มีกิจกรรมการเขียนที่หลากหลาย ได้แก่ การนำคำที่กำหนดมาเขียนเรื่อง การเปลี่ยนตอนจบจากนิทานด้วย

ตนเอง เพื่อให้มีความน่าสนใจและเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกอยากเขียนเรื่องราวที่มีเนื้อหายาวมากขึ้น จากการทำกิจกรรมเสริมทักษะดังกล่าวพบว่า โดยรวมแล้วผู้เรียนมีพัฒนาการในการเขียนที่ดีขึ้น ผู้เรียนบางคนจากเดิมที่เขียนไม่ค่อยได้สามารถแต่งประโยคได้ และพัฒนาไปสู่การเขียนเรื่องได้ ซึ่งถือว่ากระบวนการและการจัดกิจกรรมดังกล่าวช่วยส่งเสริมความสามารถในการเขียนได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้การที่ผู้สอนมีการเรียงลำดับการเขียนจากง่ายไปยากนั้น ถือว่าเป็นการสร้างแรงจูงใจที่ดีของการเขียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ (จิตรวิ อนุมพร, 2561, น.70) ที่ได้ศึกษาเรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (จิตรพร ผอมนะ, 2551) ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาความสามารถในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการพูดเล่าเรื่องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้

1.1 ผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนและวิธีการแต่ละขั้นตอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ให้เข้าใจอย่างละเอียด เพื่อจะได้ช่วยเหลือผู้เรียนได้อย่างถูกต้องตลอดระยะเวลาที่ทำกิจกรรม เนื่องจากการสอนในรูปแบบนี้เน้นผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาที่หลากหลาย ดังนั้นการศึกษาวិธีการจัดการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะทำให้ทราบถึงเป้าหมายของการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้อีกด้วย

1.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องสร้างบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้แบบเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและกล้าที่จะตอบคำถาม ซึ่งจะทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างแท้จริง

1.3 ในการจัดการเรียนการสอนผู้สอนไม่ควรข้ามขั้นตอน เนื่องจากการข้ามขั้นตอนจะส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ประสบการณ์ภาษาของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง เพราะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาบ่อยๆ จนเกิดความชำนาญ

1.4 ในการทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้สอนควรแนะนำให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแบ่งบทบาทหน้าที่ในการทำงานแต่ละครั้งไม่ซ้ำกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการทำงานที่หลากหลาย และผู้สอนจะต้องคอยสังเกตผู้เรียนทุกคนภายในกลุ่มให้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

2. ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

2.2 ควรศึกษาผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มสาระภาษาไทยของผู้เรียนในระดับชั้นอื่น

2.3 ควรศึกษาความพึงพอใจในการเรียนการสอนการอ่านจับใจความและความสามารถในการเขียน โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการนำไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

2.4 ควรศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการอ่านจับใจความและความสามารถในการเขียนเป็นระยะๆ เพื่อจะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- Condy, J. (2008). The Development of Enabling Self-Administered Questionnaire for Enhancing Teacher's Professional Insights. *Journal of Education*, 28, 609-624.
- Donald, D., and Condy, J. (2008). *Three years of a literacy development project in South Africa: An outcomes evaluation*. Cape Town: Africa Education Review.
- Heaton, J. B. (1990). *Classroom Testing*. London: Longman.
- Madsen, H. S. (1983). *Technique in Testing*. New York: Oxford.
- Rosenblatt, M. L. (2004). Examining the Efficacy of Combined Reading Intervention; A Group Application of Skill-based intervention. *Dissertation Abstracts International*, 65(6), 2140-A.
- Unimuke, F. (2020). Effects of Concentrated Language Encounter Method in Developing Oracy Skills Among Primary School Pupils in Obudu L.G.A. of Cross River State. สืบค้นจาก <https://papers.ssrn.com/sol3/DisplayAbstractSearch.cfm>
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). แนวทางการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.
- กองทัพ คลือบพลิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กาญจนา ตันโพธิ์. (2561). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: บริษัท โอ. เอส. พรินติ้งเฮาส์ จำกัด.
- กานต์ อุทัยศักดิ์. (2551). การพัฒนาสื่อประสมสนับสนุนการเรียนรู้และเสริมสร้างทักษะการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2548). เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติธัญญ์ เชียงแรง. (2560). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รูปแบบที่ 1 ชนิดวิธีการกับการสอนแบบเดิม. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เกศริน จันทน์หอม. (2549). การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จริยา เหนียนเฉลย. (2546). เทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.

จิตวี อุทุมพร. (2561). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิตราพร ผอมนะ. (2551). การศึกษาความสามารถในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยทักษิณ.

จิรวัดณ์ เพชรรัตน์, และ อัมพร ทองใบ. (2555). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

จิรวัดณ์ เพชรรัตน์, และ อัมพร ทองใบ. (2556). การอ่านและการเขียนทางวิชาการ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. (2547). นวัตกรรมการศึกษา ชุดจิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. (2557). จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ชนกพร อังศุวิริยะ. (2560). พัฒนาการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2554). ทักษะการเขียนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงแสง ณ นคร, และ ศยามน อินสะอาด. (2558). การใช้สื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2550). การพัฒนาทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ธนิดา ภูธา. (2552). การพัฒนาสื่อประสมเสริมทักษะการอ่าน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (ศึกษาศาสตร์) ระดับประถม. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ธิดา โมสิกรัตน์. (2544). การสอนทักษะการอ่าน เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 1 หน่วยที่ 9-15 สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- นภาพร ทาโยธี. (2554). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะด้วยการ
สอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- บันลือ พงษ์วัน. (2545). มิติใหม่ในการสอนอ่าน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญศิริ ภูณณานิษฐ์. (2545). การอ่าน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ผุสดี นนทคำจันทร์. (2555). การพัฒนาสื่อประสมในงานสารสนเทศ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์เมือง.
- ฝ่ายวิชาการบิสดิต. (2550). ฟัง คิด อ่าน เขียน. กรุงเทพฯ: ธรรมกมลการพิมพ์.
- พงษ์ศักดิ์ ไชยทิพย์. (2560). สื่อมัลติมีเดียเพื่อการศึกษา. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 8).
กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พันธุ์ทิพา หลาบบุญเลิศ. (2545). ภาษาไทย 3 (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. (2553). หนังสือเรียนภาษาไทยหลักภาษา และการใช้ภาษา ม.1. กรุงเทพฯ:
อักษรเจริญทัศน์.
- ระบบติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบาย โครงการและกิจกรรม สพฐ. (2562). รายงานผล
การประเมินการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6. สืบค้นจาก
<http://eme1.obec.go.th/~eme62/>
- ระพีพรรณ พิริยะกุล. (2555). เทคโนโลยีสื่อประสมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552). พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ยูเนียน
อูลตราไวโอเล็ต.
- ล้วน สายยศ, และ อังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์
ส่งเสริมวิชาการ.
- วัลยา ช่างขวัญยืน. (2551). เอกสารการสอนชุดวิชา การอ่านภาษาไทย หน่วยที่ 1-8. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วิภาฤดี วิภาวิน. (2543). การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สื่อ
ประสม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- แววมยุรา เหมือนนิล. (2541). การอ่านจับใจความ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศรีนารถ สิทธิขวา. (2552). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียน การคิด
วิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่ง

ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยการศึกษา)). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

สมร เชนจิระ. (2555). กิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่าน...ภาษาพาส. เชียงใหม่: พิมพ์นา นามอ.

สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2545). เอกสารการสอนชุดวิชาการอ่านภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 10). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สายใจ ทองเนียม. (2560). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย คิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์: เรียงความ ย่อความ และสรุปความ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.

สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2562). ระบบบริหารจัดการการทดสอบ NT. สืบค้นจาก

<http://nt.obec.go.th/>

สำนักเทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอน. (2554). การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเรียนการสอนของศึกษานิเทศก์และครูผู้สอน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2561). การวัดและประเมินผล “ความสามารถในการอ่านและการเขียน” ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6. <https://data.bopp-obec.info/emis/>

สุทธิ ชัตติยะ. (2552). ศาสตร์การเขียน: ฉบับปรับปรุงแก้ไข (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สถาบันวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเพื่อการศึกษา.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2544). การประเมินผลภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2547). หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์. (2554). ทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน. กรุงเทพฯ: เพ็ญฟ้า.

สุวิทย์ มูลคำ, และ อรทัย มูลคำ. (2544). 21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2550). การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการพัฒนาการเรียนรู้หนังสือเพื่อปวงชน. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.

อัฉรา ประดิษฐ์. (2550). ชวนเด็กไทยให้เป็นนักอ่าน. กรุงเทพฯ: สำนักงานอุทยานการเรียนรู้.

โอบส์ แก้วจำปา. (2556). เทคนิคการเขียน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรอง

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

MF-04-version-2.0
วันที่ 18 ต.ค. 61

หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรอง
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(เอกสารนี้เพื่อแสดงว่าคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยนี้)

ชื่อโครงการวิจัย : ผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวทันยา ขำพงษ์ไผ่
หน่วยงานต้นสังกัด : คณะศึกษาศาสตร์
รหัสโครงการวิจัย : SWUEC-G-086/2562X

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC)

วันที่ยืนยัน : 13 พฤษภาคม 2562

ยืนยันโดย : คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการ
รับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, the
Belmont Report, CIOMS Guidelines และ the International Conference on Harmonization in Good Clinical
Practice (ICH-GCP)

ออกให้ ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2562

ลงชื่อ).....

(นายปิยชาติ บุญเพ็ญ)

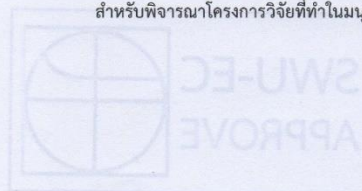
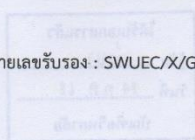
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/X/G-086/2562

(ลงชื่อ).....

(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการให้คำแนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือในการทำปริญญานิพนธ์

1. แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี เชื้อชัย

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1. 3 อาจารย์ อรัญญา สุธาสิโนบล

ศึกษานิเทศก์ระดับชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

นครนายก

2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

2.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี เชื้อชัย

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. 3 อาจารย์ อรัญญา สุธาสิโนบล

ศึกษานิเทศก์ระดับชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

นครนายก

3. แบบทดสอบความสามารถในการเขียน ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

3.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี เชื้อชัย

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

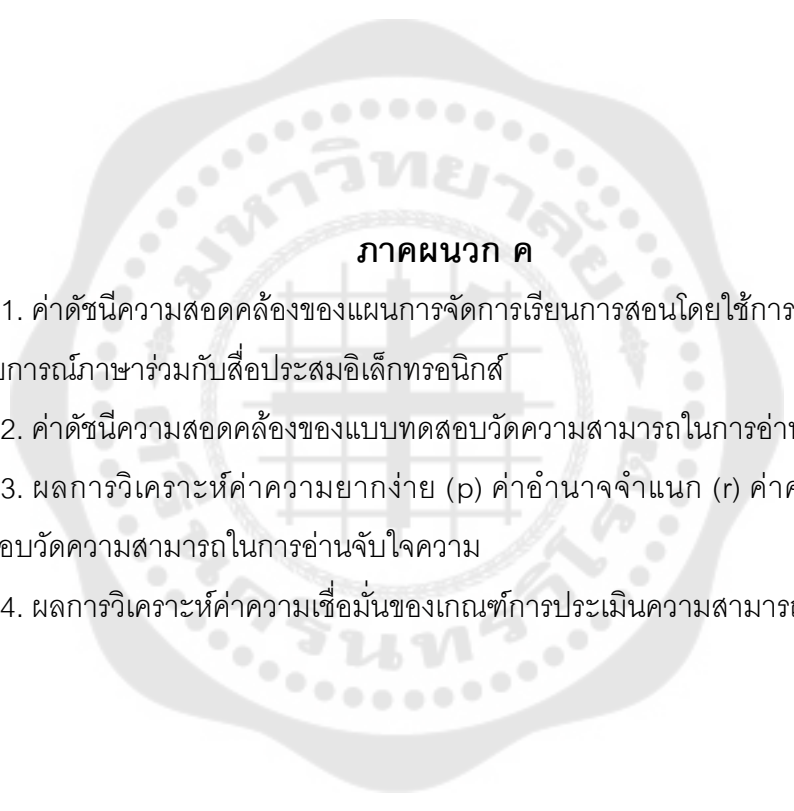
3.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3.3 อาจารย์ อรัญญา สุธาสิโนบล

ศึกษานิเทศก์ระดับชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

นครนายก

ภาคผนวก ค

1. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
2. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ
3. ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ
4. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน

ตาราง 6 ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ				ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม		
สาระสำคัญ	1	0	1	3	0.67	ผ่านเกณฑ์
1. ถูกต้องตามหลักการ						
2. สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
3. เหมาะสมกับวัยผู้เรียน	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
จุดประสงค์การเรียนรู้						
1. สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
2. สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	1	1	0	3	0.67	ผ่านเกณฑ์
3. ครอบคลุมสมรรถภาพการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
ทั้งด้านความรู้ ความคิด และ ความสามารถในการปฏิบัติ						
สาระการเรียนรู้						
1. สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
2. สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
3. เหมาะสมกับวัยผู้เรียน	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
เนื้อหา						
1. ครบถ้วน ครอบคลุม ในการสร้าง ความรู้ให้แก่ผู้เรียน	0	1	1	3	0.67	ผ่านเกณฑ์
2. ถูกต้องตามธรรมชาติของวิชา และมีความทันสมัย	0	1	1	3	0.67	ผ่านเกณฑ์
3. ชัดเจน ตรวจสอบได้ และไม่ สับสน	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
กิจกรรมการเรียนการสอน	1	1	0	3	0.67	ผ่านเกณฑ์
1. จัดได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์						

ตาราง 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ				ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม		
กิจกรรมการเรียนการสอน (ต่อ)						
2. กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นกัลยาณมิตร	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
4. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสร้างองค์ความรู้เอง	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
5. ครูมีบทบาทให้คำปรึกษาแนะนำ กระตุ้นการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
6. กิจกรรมส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่ม	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
7. นำความรู้ ความคิด ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	1	0	1	3	0.67	ผ่านเกณฑ์
สื่อการเรียนการสอน						
1. สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
2. สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
3. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
4. มีความน่าสนใจ	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
การวัดผลและประเมินผล						
1. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ และขั้นตอนกิจกรรม	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
2. จัดได้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระของการเรียนรู้	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
3. เครื่องมือวัดผลมีการตรวจสอบได้	1	1	0	3	0.67	ผ่านเกณฑ์
4. มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน เข้าใจง่าย	1	0	1	3	0.67	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 7 ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

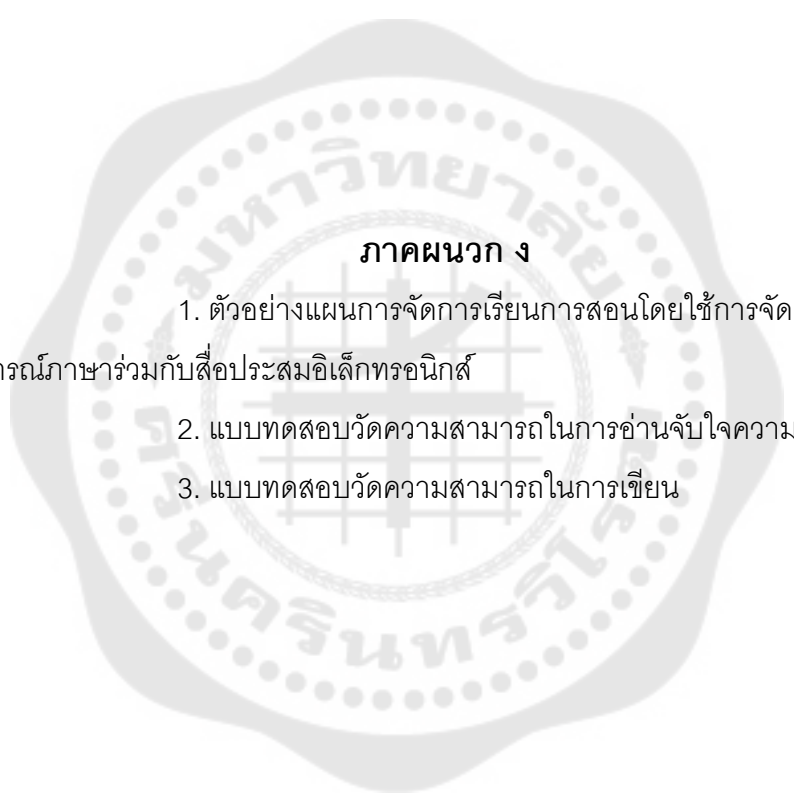
ข้อคำถามความสามารถ ในการอ่านจับใจความ	ผู้เชี่ยวชาญ				ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	รวม		
1	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
2	1	0	1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
3	0	1	1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
4	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
5	1	1	0	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
6	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
7	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
8	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
9	0	1	1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
10	0	1	1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
11	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
12	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
13	0	1	1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
14	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
15	0	1	1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
16	1	0	1	2	0.67	ผ่านเกณฑ์
17	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
18	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
19	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
20	1	1	1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์
ค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับ (IOC)					0.868	ผ่าน เกณฑ์

ตาราง 8 ตารางผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลความหมาย
1	0.54	0.21	ข้อคำถามใช้ได้
2	0.50	0.29	ข้อคำถามใช้ได้
3	0.61	0.50	ข้อคำถามใช้ได้
4	0.50	0.43	ข้อคำถามใช้ได้
5	0.64	0.29	ข้อคำถามใช้ได้
6	0.68	0.36	ข้อคำถามใช้ได้
7	0.64	0.43	ข้อคำถามใช้ได้
8	0.57	0.43	ข้อคำถามใช้ได้
9	0.61	0.21	ข้อคำถามใช้ได้
10	0.68	0.36	ข้อคำถามใช้ได้
11	0.79	0.43	ข้อคำถามใช้ได้
12	0.75	0.64	ข้อคำถามใช้ได้
13	0.71	0.43	ข้อคำถามใช้ได้
14	0.71	0.43	ข้อคำถามใช้ได้
15	0.61	0.21	ข้อคำถามใช้ได้
16	0.79	0.71	ข้อคำถามใช้ได้
17	0.64	0.29	ข้อคำถามใช้ได้
18	0.64	0.43	ข้อคำถามใช้ได้
19	0.68	0.64	ข้อคำถามใช้ได้
20	0.54	0.50	ข้อคำถามใช้ได้
ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.713			

ตาราง 9 ตารางผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน

ลำดับ	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)	ลำดับ	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)
1	10	9	21	11	13
2	11	13	22	10	12
3	8	7	23	9	10
4	9	10	24	12	11
5	7	9	25	10	12
6	11	10	26	8	9
7	6	8	27	9	9
8	8	9	28	11	10
9	8	10			
10	7	6			
11	10	11			
12	9	9			
13	13	12			
14	6	7			
15	9	10			
16	9	9			
17	7	8			
18	8	8			
19	8	9			
20	10	11			
ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.790					

ภาคผนวก ง

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	วิชา ภาษาไทย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๘	อ่านเรื่องชวนสนุก	เวลา ๑๕ ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑	เรื่อง ใจหาย	เวลา ๑ ชั่วโมง
ครูผู้สอนนางสาววทันยา ขำพงษ์ไผ่	โรงเรียนวัดมหาหงษ์	สังกัด สพ.ป. สป.๑

๑. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ
แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ป.๒/๓ ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ป.๒/๕ แสดงความคิดเห็น และคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

๒. สาระสำคัญ

การอ่านจับใจความเป็นการอ่านอย่างละเอียดเพื่อมุ่งหาสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง ผู้อ่าน
ต้องสามารถบอกข้อคิด ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้

๓. สาระการเรียนรู้

การจับใจความจากเรื่องที่ฟัง

๔. จุดประสงค์การเรียนรู้

๔.๑ ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ (K)

๔.๒ บอกข้อคิดจากเรื่องได้ (K)

๔.๓ อ่านออกเสียงได้ (P)

๔.๔ อธิบายถึงประโยชน์ของการจับใจความได้ (A)

๕. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร

๖. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

๖.๑ มีวินัย

๖.๒ ใฝ่เรียนรู้

๖.๓ มุ่งมั่นในการทำงาน

๗. กิจกรรมการเรียนรู้ (การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา)

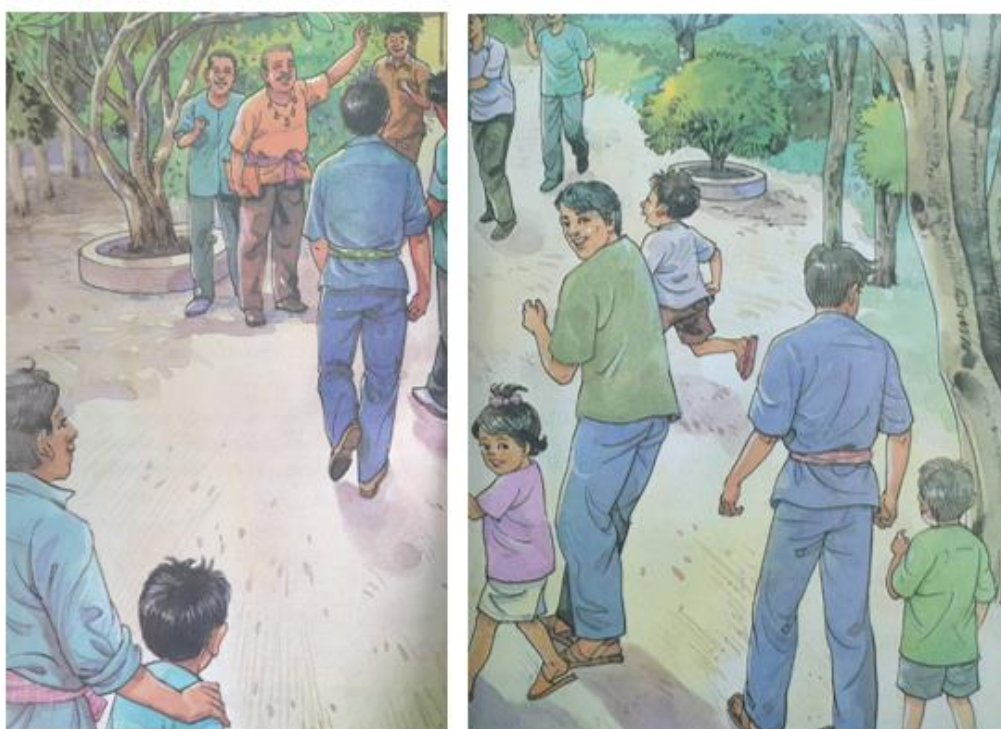
ขั้นตอนที่ ๑ ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง

๑. ผู้สอนนำหนังสืออเล็กทริกส์เรื่องใจหาย มาให้ผู้เรียนดู โดยแนะนำภาพหน้าปกของหนังสืออเล็กทริกส์เพื่อพูดคุยในประเด็นต่างๆ ดังนี้

๑.๑ นักเรียนเห็นอะไรจากภาพนี้

๑.๒ ผู้คนกำลังทำอะไร

๑.๓ สภาพแวดล้อมเป็นอย่างไร

๒. ผู้สอนเปิดหนังสืออเล็กทริกส์ที่ละหน้าและอ่านหนังสือให้ผู้เรียนฟังอย่างมีชีวิตชีวา ขณะที่อ่านเนื้อเรื่องผู้สอนซักถามผู้เรียน โดยมีประเด็นดังนี้

๒.๑ ตัวละครมีใครบ้าง

๒.๒ เกิดเหตุการณ์อะไร

๒.๓ ผู้เรียนคิดว่าตัวละครตัวนี้จะเป็นอย่างไร

๒.๔ ผู้เรียนคิดว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร

**ขั้นตอนที่ ๒ เล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่าน
ออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ**

๓. ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ ๕ คน จากนั้นให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกัน
เล่าเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ หลังจากที่ได้ฟังเนื้อเรื่องที่ผู้สอนอ่านให้ฟังจนจบ

๔. ผู้สอนขออาสาสมัครให้ผู้เรียนออกมาเล่าเรื่องย้อนกลับหน้าชั้นเรียน

๕. ผู้สอนสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง โดยให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน
โดยมีประเด็นดังนี้

๕.๑ ตัวละครที่ชื่นชอบคือใคร พร้อมบอกเหตุผล

๕.๒ ข้อคิดที่ได้คืออะไร

๖. ผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงเนื้อเรื่องพร้อมกัน

๗. ผู้สอนให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ โดยผู้เรียนอาสาสมัครเป็นตัวละครต่างๆ
ด้วยตนเอง หรือมีการเพิ่มเติมตัวละครขึ้น เช่น ต้นไม้ ก้อนหิน แม่น้ำ สัตว์ เป็นต้น และผู้สอนเป็น
ผู้อ่านบทให้แก่ผู้เรียนฟัง

๘. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปเรื่องราว ข้อคิดที่ได้จากเนื้อเรื่องใจหาย และบอก
ประโยชน์ที่ได้รับจากการจับใจความ

๙. ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดทักษะภาษา หน้า ๑๐-๑๑ ข้อ ๑-๕

๘. สื่อการเรียนการสอน/ แหล่งการเรียนรู้

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เรื่องใจหาย

๙. การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้

การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์	วิธีการประเมินผล	เครื่องมือ
๑. ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ (K)	การตอบคำถามในชั้นเรียน	คำถาม
๒. บอกข้อคิดจากเรื่องได้ (K)	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม
๓. อ่านออกเสียงได้ (P)	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม
๔. อธิบายถึงประโยชน์ของการจับใจความได้ (A)	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม

การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ
มีวินัย ปฏิบัติตามข้อตกลง กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับของห้องเรียน โรงเรียน	สังเกตพฤติกรรม	แบบประเมินคุณลักษณะอัน พึงประสงค์
ใฝ่เรียนรู้ ตั้งใจเพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้	สังเกตพฤติกรรม	แบบประเมินคุณลักษณะอัน พึงประสงค์
มุ่งมั่นในการทำงาน ตั้งใจและรับผิดชอบในการ ปฏิบัติหน้าที่การงาน	สังเกตพฤติกรรม	แบบประเมินคุณลักษณะอัน พึงประสงค์

การประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ
ความสามารถในการสื่อสาร	การตอบคำถามในชั้นเรียน	แบบประเมินสมรรถนะสำคัญ ของผู้เรียน

เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ประเด็นการ ประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (๓)	ดี (๒)	ผ่าน (๑)	ไม่ผ่าน (๐)
มีวินัย ปฏิบัติตาม ข้อตกลง กฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับของ ห้องเรียน โรงเรียน	แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ครบทุก ประเด็น - ปฏิบัติตนตาม ข้อตกลงในการเรียน - ตรงต่อเวลาในการ ปฏิบัติกิจกรรม - เข้าเรียนทุกครั้ง	แสดง พฤติกรรม เหล่านี้ได้ ๒ ประเด็น	แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ได้ ๑ ประเด็น	ไม่แสดง พฤติกรรม
ใฝ่เรียนรู้ ตั้งใจเพียร พยายามในการ เรียน และเข้า ร่วมกิจกรรมการ เรียนรู้	แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ครบทุก ประเด็น - ตั้งใจเรียน - เอาใจใส่และมี ความเพียรพยายาม ในการเรียนรู้ - สนใจเข้าร่วม กิจกรรมการเรียนรู้ ต่างๆ - ศึกษาหาความรู้ จากสื่อต่างๆ	แสดง พฤติกรรม เหล่านี้ได้ ๓ ประเด็น	แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ได้ ๑-๒ ประเด็น	ไม่แสดง พฤติกรรม

เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ประเด็นการ ประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (๓)	ดี (๒)	ผ่าน (๑)	ไม่ผ่าน (๐)
มุ่งมั่นในการทำงาน ตั้งใจและ รับผิดชอบใน การปฏิบัติ หน้าที่การงาน	แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ครบทุก ประเด็น - เอาใจใส่ต่อ การปฏิบัติหน้าที่ ที่ได้รับ มอบหมาย - รับผิดชอบต่อ การทำงานให้ สำเร็จ - ปรับปรุงและ พัฒนาการ ทำงานด้วย ตนเอง	แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ได้ ๒ ประเด็น	แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ได้ ๑ ประเด็น	ไม่แสดง พฤติกรรม

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

วันที่.....

แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความจริง

- ๓ หมายถึง ปฏิบัติเป็นประจำ
 ๒ หมายถึง นานๆ ครั้ง
 ๑ หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติ

ความสามารถ ด้าน	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับ พฤติกรรม		
		๓	๒	๑
การสื่อสาร	๑. พูดบอกความคิด ความรู้สึกของตนเองกับผู้อื่นเกี่ยวกับข้อมูลและประสบการณ์ของตนเอง			
	๒. อธิบายเหตุผลของการเลือกที่จะรับและไม่รับข้อมูลข่าวสาร			
	๓. เลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม			
คะแนนรวม				
คะแนนเฉลี่ย				

สรุปผลการประเมิน เขียนเครื่องหมาย / ลงในวงกลม

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

๐ ควรปรับปรุง (๑.๐๐-๑.๖๖) ๐ พอใช้ (๑.๖๗-๒.๓๓) ๐ ดีมาก (๒.๓๔-๓.๐๐)

หมายเหตุ

การหาระดับคุณภาพได้จากการนำคะแนนรวมในแต่ละช่องมาบวกกัน แล้วหารด้วยจำนวนข้อจะได้คะแนนเฉลี่ย แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ		
	ดีมาก (๓)	ดี (๒)	ปรับปรุง (๑)
๑. ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ (K)	ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ ถูกต้อง ครบคลุมเนื้อหา	ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ ถูกต้องบางประเด็น	ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ โดยมีผู้สอนคอยชี้แนะ
๒. บอกข้อคิดจากเรื่องได้ (K)	บอกข้อคิดจากเรื่องได้ ถูกต้อง ตรงประเด็น	บอกข้อคิดจากเรื่องได้ ถูกต้อง โดยมีผู้สอนคอยชี้แนะ	บอกข้อคิดจากเรื่องไม่ได้
๓. อ่านออกเสียงได้ (P)	อ่านออกเสียงเนื้อเรื่องได้ถูกต้อง	อ่านออกเสียงเนื้อเรื่องได้ ถูกต้องบางประโยค	อ่านออกเสียงได้เฉพาะบางคำ
๔. อธิบายถึงประโยชน์ของการจับใจความได้ (A)	อธิบายประโยชน์ของการจับใจความได้ ถูกต้อง	อธิบายประโยชน์ของการจับใจความได้ โดยมีผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้น	ไม่สามารถอธิบายประโยชน์ของการจับใจความได้

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ผู้เรียนต้องได้คะแนนตั้งแต่ ๗ คะแนนขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

วันที่.....

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	วิชา ภาษาไทย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๘	อ่านเรื่องชวนสนุก	เวลา ๑๕ ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๒	เรื่อง ใจหาย	เวลา ๑ ชั่วโมง
ครูผู้สอนนางสาววทันยา ขำพงษ์ไผ่	โรงเรียนวัดมawangษ์	สังกัด สพป. สป.๑

๑. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ป.๒/๔ ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

๒. สาระสำคัญ

การอ่านจับใจความผู้อ่านต้องอ่านอย่างละเอียดเพื่อมุ่งหาสาระสำคัญของเนื้อเรื่องได้ และสามารถนำเนื้อเรื่องที่อ่านมาเขียนสรุปใจความได้อย่างครบถ้วน

๓. สาระการเรียนรู้

การเขียนเรื่อง

๔. จุดประสงค์การเรียนรู้

๔.๑ บอกเรื่องราวจากเรื่องที่อ่านได้ (K)

๔.๒ เขียนเรื่องได้ถูกต้อง (P)

๔.๓ ทำหนังสือเล่มใหญ่ได้ (P)

๔.๔ บอกสิ่งที่ได้รับจากการทำหนังสือเล่มใหญ่ได้ (A)

๕. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ๕.๑ ความสามารถในการสื่อสาร
- ๕.๒ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

๖. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ๖.๑ มีวินัย
- ๖.๒ ใฝ่เรียนรู้
- ๖.๓ มุ่งมั่นในการทำงาน

๗. กิจกรรมการเรียนรู้ (การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา)

ขั้นตอนที่ ๓ เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน

๑. ผู้สอนเปิดวิดีโอผ่านเว็บไซต์ Youtube เรื่องใจหาย จากนั้นทบทวนเนื้อเรื่อง โดยนำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มาเปิดให้ผู้เรียนดู จากนั้นให้ผู้เรียนร่วมกันเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์ตามภาพประกอบ

๒. ผู้สอนติดกระดาษแผ่นใหญ่บนกระดาน จากนั้นกำหนดให้ผู้เรียนเป็นผู้บอกเนื้อเรื่อง ส่วนผู้สอนทำหน้าที่เขียนบนกระดาษแผ่นใหญ่ ซึ่งผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะร่วมกันตกลงเรื่องราวและประโยคที่เหมาะสมก่อนที่จะให้ผู้สอนเขียนบนกระดาษแผ่นใหญ่

๓. ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องที่เขียนร่วมกันบนกระดาน

ขั้นตอนที่ ๔ ทำหนังสือเล่มใหญ่

๔. ผู้สอนแจกกระดาษแผ่นใหญ่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้แต่ละกลุ่มออกแบบเขียนเรื่องด้วยตนเองพร้อมทั้งวาดภาพระบายสีประกอบ จากนั้นให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแบ่งหน้าที่ในการรับผิดชอบงาน ได้แก่ เขียนเรื่อง วาดภาพ ระบายสี สำหรับผู้เรียนกลุ่มที่ยังเขียนไม่คล่อง ผู้สอนจะต้องเขียนเรื่องให้และให้ผู้เรียนตกลงกันว่าจะให้ผู้สอนเขียนเรื่องให้อย่างไร และเว้นที่สำหรับวาดรูปไว้ตรงไหน

๕. ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอหนังสือเล่มใหญ่ของตนเองพร้อมทั้งอ่านให้เพื่อนฟัง

๖. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปความรู้และสิ่งที่ได้รับจากการทำหนังสือเล่มใหญ่

๘. สื่อการเรียนการสอน/ แหล่งการเรียนรู้

- ๘.๑ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เรื่องใจหาย
- ๘.๒ อุปกรณ์การทำหนังสือเล่มใหญ่ ได้แก่ กระดาษ, ปากกาเคมี

๙. การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้

การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์	วิธีการประเมินผล	เครื่องมือ
๑. บอกเรื่องราวจากเรื่องที่อ่านได้ (K)	การตอบคำถามในชั้นเรียน	คำถาม
๒. เขียนเรื่องได้ถูกต้อง (P)	การทำหนังสือเล่มใหญ่	แบบประเมินการทำหนังสือเล่มใหญ่
๓. ทำหนังสือเล่มใหญ่ได้ (P)	การทำหนังสือเล่มใหญ่	แบบประเมินการทำหนังสือเล่มใหญ่
๔. บอกสิ่งที่ได้รับจากการทำหนังสือเล่มใหญ่ได้ (A)	การตอบคำถามในชั้นเรียน	คำถาม

การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ
มีวินัย ปฏิบัติตามข้อตกลง กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับของครอบครัว โรงเรียน และสังคม	สังเกตพฤติกรรม	แบบประเมินคุณลักษณะอัน พึงประสงค์
ใฝ่เรียนรู้ ตั้งใจเพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้	สังเกตพฤติกรรม	แบบประเมินคุณลักษณะอัน พึงประสงค์
มุ่งมั่นในการทำงาน ตั้งใจและรับผิดชอบในการ ปฏิบัติหน้าที่การงาน	สังเกตพฤติกรรม	แบบประเมินคุณลักษณะอัน พึงประสงค์

การประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ
ความสามารถในการสื่อสาร	การตอบคำถามในชั้นเรียน	แบบประเมินสมรรถนะสำคัญ ของผู้เรียน
ความสามารถในการใช้ทักษะ ชีวิต	การทำงานกลุ่ม	แบบประเมินสมรรถนะสำคัญ ของผู้เรียน

แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความจริง

๓ หมายถึง ปฏิบัติเป็นประจำ

๒ หมายถึง นานๆ ครั้ง

๑ หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติ

ความสามารถ ด้าน	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับพฤติกรรม		
		๓	๒	๑
การสื่อสาร	๑. พูดบอกความคิด ความรู้สึกของตนเองกับผู้อื่นเกี่ยวกับข้อมูลและประสบการณ์ของตนเอง			
	๒. อธิบายเหตุผลของการเลือกที่จะรับและไม่รับข้อมูลข่าวสาร			
	๓. เลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม			
การใช้ทักษะ ชีวิต	๑. สามารถทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่นได้			
	๒. จัดการปัญหาและความขัดแย้งได้เหมาะสม			
	๓. หลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง			
คะแนนรวม				
คะแนนเฉลี่ย				

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ได้คะแนนร้อยละ ๖๐ ขึ้นไปจึงจะผ่านเกณฑ์

แบบประเมินการทำหนังสือเล่มใหญ่

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีมาก (๔)	ดี (๓)	พอใช้ (๒)	ปรับปรุง (๑)
๑. การเขียนเรื่อง	- เขียนเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ถูกต้องชัดเจนดีมาก	- เขียนเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ถูกต้อง	- เขียนเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ยังไม่ชัดเจนบางประเด็น	- เขียนเรื่องไม่เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์
๒. รูปเล่ม		- ภาพประกอบและคำบรรยายสอดคล้องกัน	- ภาพประกอบและคำบรรยายไม่สอดคล้องกันเล็กน้อย	- ภาพประกอบและคำบรรยายไม่สอดคล้องกัน
๓. การสะกดคำ		สะกดคำถูกต้องทุกคำ	สะกดคำผิดไม่เกิน ๓ คำ	สะกดคำผิดมากกว่า ๓ คำขึ้นไป

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ผู้เรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

วันที่.....

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	วิชา ภาษาไทย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๘	อ่านเรื่องชวนสนุก	เวลา ๑๕ ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓	เรื่อง ใจหาย	เวลา ๑ ชั่วโมง
ครูผู้สอนนางสาวทันทยา ขำพงษ์ไผ่	โรงเรียนวัดมawangษ์	สังกัด สพป. สป.๑

๑. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ
แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ป.๒/๔ ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน
เรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี
ประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ป.๒/๓ เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ

๒. สาระสำคัญ

การอ่านจับใจความเป็นการอ่านอย่างละเอียดเพื่อมุ่งหาสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง ผู้อ่าน
ต้องสามารถบอกข้อคิด ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้

การเขียนเป็นสิ่งที่ผู้เขียนถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ประสบการณ์และ
จินตนาการ เป็นลายลักษณ์อักษร โดยจะต้องเขียนให้ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษาเพื่อสื่อให้
ผู้อ่านและผู้เขียนเข้าใจตรงกัน

๓. สาระการเรียนรู้

๓.๑ การอ่านจับใจความ

๓.๒ การเขียนเรื่องสั้น

๔. จุดประสงค์การเรียนรู้

- ๔.๑ ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้ (K)
- ๔.๒ เขียนเรื่องสั้นได้ (P)
- ๔.๓ อธิบายประโยชน์ของการเขียนได้ (A)

๕. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ๕.๑ ความสามารถในการสื่อสาร
- ๕.๒ ความสามารถในการคิด

๖. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ๖.๑ มีวินัย
- ๖.๒ ใฝ่เรียนรู้
- ๖.๓ มุ่งมั่นในการทำงาน

๗. กิจกรรมการเรียนรู้ (การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา)

ขั้นตอนที่ ๕ เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ

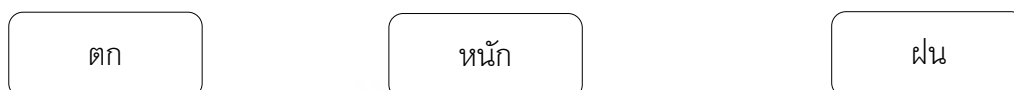
๑. ผู้สอนนำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มาเปิดให้ผู้เรียนดูภาพประกอบ จากนั้นร่วมกันเล่าเรื่องและลำดับเหตุการณ์จากเรื่องใจหาย
๒. ผู้สอนให้ผู้เรียนเล่นเกมตอบคำถามจากเรื่องใจหาย จำนวน ๕ ข้อ ผ่านแอปพลิเคชัน Kahoot! โดยให้ผู้เรียนแต่ละคนเข้าแอปพลิเคชัน Kahoot! ผ่านคอมพิวเตอร์ ตัวอย่างข้อคำถามจากเรื่องใจหาย

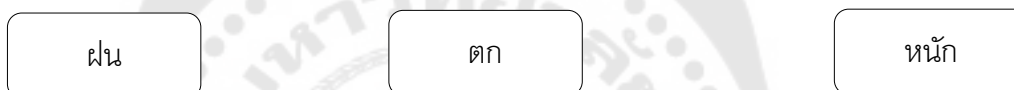
๓. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้รับจากการเล่นเกมตอบคำถามผ่านแอปพลิเคชัน Kahoot!

๔. ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มอ่านเนื้อเรื่องจากหนังสือเล่มใหญ่ของตนเอง จากนั้นผู้สอนนำบัตรคำซึ่งเป็นคำจากหนังสือเล่มใหญ่ติดบนกระดาน และให้ผู้เรียนช่วยกันเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

ตัวอย่างบัตรคำ

เรียงใหม่เป็น

๕. ผู้เรียนเลือกคำศัพท์จากหนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มตนเองมา ๕ คำ จากนั้นนำคำมาแต่งประโยคลงในสมุด

๖. ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการเขียน โดยให้ผู้เรียนเขียนเรื่องสั้นตามจินตนาการของตนเองจากคำศัพท์ที่กำหนด

๗. ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายถึงประโยชน์ของการเขียนร่วมกัน

๘. สื่อการเรียนการสอน/ แหล่งการเรียนรู้

๘.๑ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เรื่องใจหาย

๘.๒ หนังสือเล่มใหญ่

๘.๓ แอปพลิเคชัน Kahoot!

๘.๔ บัตรคำเรื่องใจหาย

๙. การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้

การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์	วิธีการประเมินผล	เครื่องมือ
๑. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้ (K)	การตอบคำถามในชั้นเรียนผ่านแอปพลิเคชัน Kahoot!	คำถามในแอปพลิเคชัน Kahoot!
๒. เขียนเรื่องสั้นได้ (P)	ตรวจแบบฝึกหัด	แบบฝึกหัด
๓. อธิบายประโยชน์ของการเขียนได้ (A)	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ		
	ดี (๓)	พอใช้ (๒)	ปรับปรุง (๑)
อธิบายถึงประโยชน์ของการจับใจความได้ (A)	อธิบายประโยชน์ของการจับใจความได้ถูกต้อง	อธิบายประโยชน์ของการจับใจความได้ โดยมีผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้น	ไม่สามารถอธิบายประโยชน์ของการจับใจความได้

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ผู้เรียนต้องได้คะแนนตั้งแต่ ๒ คะแนนขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์

แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความจริง

- ๓ หมายถึง ปฏิบัติเป็นประจำ
 ๒ หมายถึง นานๆ ครั้ง
 ๑ หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติ

ความสามารถ ด้าน	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับ พฤติกรรม		
		๓	๒	๑
การสื่อสาร	๑. พูดบอกความคิด ความรู้สึกของตนเองกับผู้อื่นเกี่ยวกับข้อมูลและประสบการณ์ของตนเอง			
	๒. อธิบายเหตุผลของการเลือกที่จะรับและไม่รับข้อมูลข่าวสาร			
	๓. เลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม			
การคิด	๑. มีความสามารถในการคิดนอกกรอบอย่างสร้างสรรค์			
	๒. มีความสามารถในการคิดอย่างมีระบบ			
	๓. ตัดสินใจแก้ปัญหาเกี่ยวกับตนเองได้			
คะแนนรวม คะแนนเฉลี่ย				

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ได้คะแนนร้อยละ ๖๐ ขึ้นไปจึงจะผ่านเกณฑ์

เกณฑ์ประเมินการเขียน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	๔	๓	๒	๑
๑. สาระสำคัญของเรื่อง ๑.๑ ใช้คำที่กำหนดทุกคำ ๑.๒ ลำดับความคิดต่อเนื่อง ๑.๓ มีความเป็นเหตุเป็นผล ๑.๔ มีการนำเสนอแนวคิดใหม่	เขียนเรื่อง ได้ สาระสำคัญ ตามเกณฑ์ ๔ ข้อ	เขียนเรื่อง ได้ สาระสำคัญ ตามเกณฑ์ ๓ ข้อ	เขียนเรื่อง ได้ สาระสำคัญ ตามเกณฑ์ ๒ ข้อ	เขียนเรื่อง ได้ สาระสำคัญ ตามเกณฑ์ ๑ ข้อ
๒. การใช้ภาษา ๒.๑ เลือกใช้คำได้ถูกต้อง ๒.๒ ใช้ประโยคสื่อความหมายได้ ๒.๓ เขียนเว้นวรรคตอนได้ถูกต้อง และไม่เขียนฉีกคำ	คะแนนเต็ม ๓ คะแนน	การใช้ภาษา ได้ตาม เกณฑ์ครบ ๓ ข้อ	การใช้ภาษา ได้ตาม เกณฑ์ ๒ ข้อ	การใช้ ภาษา ได้ตาม เกณฑ์ ๑ ข้อ
๓. การเขียนสะกดคำ (เขียนผิดซ้ำ ให้นับเป็น ๑ คำ)		เขียนถูกต้อง ทุกคำ	เขียนผิด ๑ - ๒ คำ	เขียนผิด ๓ คำ ขึ้นไป
๔. ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และถูกต้องตามคำชี้แจง ๔.๑ เขียนตัวอักษรอ่านง่าย ๔.๒ สะอาดเรียบร้อย ๔.๓ เขียนได้ตามจำนวนบรรทัดที่กำหนด	คะแนนเต็ม ๓ คะแนน	เขียนได้ ตามเกณฑ์ ๓ ข้อ	เขียนได้ ตามเกณฑ์ ๒ ข้อ	เขียนได้ ตามเกณฑ์ ๑ ข้อ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ผู้เรียนต้องได้คะแนนตั้งแต่ ๗ คะแนนขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การวิจัยเพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านอย่างละเอียดเพื่อมุ่งหาสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง ผู้อ่านต้องสามารถบอกข้อคิด ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความที่เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว โดยพิจารณาตามลำดับขั้นทางการคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy of Education) ผู้วิจัยเลือกออกข้อสอบวัดพฤติกรรม 3 ระดับ ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ เป็นแบบทดสอบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ รวม 20 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 40 นาที
2. ให้นักเรียนทำข้อสอบทุกข้อโดยทำเครื่องหมาย X บนตัวอักษรที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องลงในกระดาษคำตอบ
3. ห้ามทำเครื่องหมายใดๆ ลงในแบบทดสอบ

ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

ข้อ	ก	ข	ค
1	X		

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 1-3

ผลฟักทองให้วิตามินเอสูงมาก นอกจากจะดีต่อผิวพรรณแล้ว ยังช่วยในการมองเห็น บำรุงสายตา ทำให้การมองเห็นในที่มืดดีขึ้น และป้องกันเยื่อบุตาแห้ง ผลฟักทองมีสารสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อดวงตา คือ สารลูทีน (lutein) และซีแซนทีน (zeaxanthin) ซึ่งเป็นสารที่อยู่ในกลุ่มแคโรทีนอยด์ (carotenoids)

นอกจากนี้ ยังมีฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระ ชะลอความเสื่อมของดวงตา ป้องกันโรคที่เกิดจากโรคต้อกระจก โรคจอประสาทตาเสื่อม และทำให้การมองเห็นดีขึ้น

จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เรื่องฟักทองชะลอดวงตาเสื่อม

1. ฟักทองให้วิตามินชนิดใด

ก. วิตามินเอ

ข. วิตามินบี

ค. วิตามินซี

2. ฟักทองมีประโยชน์อย่างไร

ก. ลดอาการเลือดออกตามไรฟัน
ของดวงตา

ข. ป้องกันโรคเหน็บชา

ค. ชะลอความเสื่อม

3. ข้อใดไม่ใช่สารอาหารที่อยู่ในฟักทอง

ก. สารลูทีน

ข. ฟอสฟอรัส

ค. ซีแซนทีน

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 4-7

ปัจจุบันประเทศต่างๆ ทั่วโลกกำลังประสบปัญหาขยะพลาสติกล้นโลก และขยะพลาสติกบางส่วน ได้เคลื่อนย้ายไปอยู่ในทะเล และกำลังเป็นอันตรายต่อสัตว์และพืชในแหล่งน้ำ เนื่องจากพลาสติกเป็นสิ่งที่มนุษย์สังเคราะห์ขึ้นมา และไม่สามารถย่อยสลายด้วยตัวเอง จากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ที่ทิ้งขยะพลาสติกลงสู่แหล่งน้ำ สารเคมีจากพลาสติกจึงรั่วไหลไปในแหล่งน้ำได้ ถ้าสัตว์ที่อาศัยในแหล่งน้ำกินกินสารเคมีเหล่านี้ แล้วมนุษย์กินสัตว์น้ำ สารพิษจะเคลื่อนย้ายตามโซ่อาหารกลับสู่มนุษย์ได้

จากนิตยสาร สสวท. ฉบับที่ 214 กันยายน – ตุลาคม 2561 เรื่องพลาสติกซึ่งง่ายแต่เหลือร้าย

4. ปัจจุบันทั่วโลกกำลังประสบปัญหาเรื่องใด
 - ก. ขยะพลาสติกล้นโลก
 - ข. ภาวะโลกร้อน
 - ค. แหล่งน้ำเน่าเสีย
5. จากปัญหาดังกล่าว นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไร
 - ก. ใช้กล่องโฟมใส่อาหาร
 - ข. ใช้แก้วน้ำพลาสติก
 - ค. ใช้ถุงผ้าใส่ของไปตลาด
6. ข้อใดไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว
 - ก. ผู้คนนิยมใช้พลาสติกมากขึ้น
 - ข. เกิดความมั่งงายทิ้งขยะลงสู่แหล่งน้ำ
 - ค. นำขยะพลาสติกมารีไซเคิล
7. “สารพิษจะเคลื่อนย้ายตามโซ่อาหารกลับสู่มนุษย์ได้” จากข้อความ มีความหมายอย่างไร
 - ก. มนุษย์กินสัตว์น้ำที่กินกินสารเคมีจากพลาสติก
 - ข. มนุษย์ดื่มน้ำจากแหล่งน้ำที่มีสารเคมีจากพลาสติก
 - ค. มนุษย์ใช้บรรจุภัณฑ์ที่ทำมาจากพลาสติก

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 11 - 14

ราชสีห์ตัวหนึ่งกำลังนอนหลับพักผ่อนอย่างสบายใจ หนูตัวหนึ่งวิ่งเล่นซุกซนจนเผลอไต่ขึ้นไปบนร่าง ของราชสีห์ทำให้ราชสีห์ตกใจตื่น ค่ำรามด้วยความโกรธและตะปบจับหนูไว้ เจ้าหนูกลัวจนตัวสั่นร้องอ้อนวอนขอชีวิตว่า “ท่านได้โปรดไว้ชีวิตข้าด้วยเถิด แล้วสักวันข้าจะกลับมาช่วยเหลือนท่านเป็นการตอบแทน” ราชสีห์หัวเราะลั่น “หนูตัวจ้อยเช่นเจ้าจะช่วยอะไรเจ้า ปาอย่างข้าได้ แต่เอาเถอะ เมื่อเจ้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าก็จะปล่อยเจ้าเอานูญแล้วกัน”

หลายวันต่อมา ขณะที่ราชสีห์ออกล่าเหยื่อบังเอิญพลาดทำไปติดกับดักของนายพรานเข้า ราชสีห์พยายามดิ้นหนีเท่าไรก็ไม่หลุดจึงได้แต่ร้องคำรามอย่างสิ้นหวัง เจ้าหนูได้ยินเสียงร้องของราชสีห์ก็จำได้ รีบวิ่งมาช่วยกัดแทะบ่วงที่ละเส้นจนขาดออกในที่สุด ราชสีห์จึงรอดชีวิตมาได้ เพราะความช่วยเหลือจากหนูตัวเล็กๆ นี่เอง

จาก http://www.kalyanamitra.org/th/Aesop_detail.php?page=2242

11. จากเนื้อเรื่องมีสัตว์ชนิดใดบ้าง

ก. อีแร้ง, วัว

ข. ราชสีห์, หนู

ค. แมว, ราชสีห์

12. การที่ราชสีห์ปล่อยหนูไป แสดงว่าราชสีห์มีคุณธรรมเรื่องใด

ก. รู้จักให้อภัย

ข. มีเมตตา

ค. มีน้ำใจ

13. เพราะเหตุใดราชสีห์จึงร้องคำราม

ก. ข่มขู่ศัตรู

ข. เรียกเพื่อนของตน

ค. ติดกับดักนายพราน

14. จากเนื้อเรื่อง นักเรียนคิดว่าหนูมีคุณธรรมในด้านใด

ก. ความกตัญญู

ข. ความซื่อสัตย์

ค. ความมีวินัย

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 15-20

การดื่มน้ำอัดลมเป็นสาเหตุของฟันผุ และถ้าดื่มน้ำอัดลมก่อนอาหารจะทำให้กินอาหารได้น้อย การดื่มน้ำอัดลมมากๆ ทำให้เกิดโรคมะเร็ง เพราะในน้ำอัดลมส่วนใหญ่ผสมสารที่เรียกว่า แชนคเคอรีน แชนคเคอรีนดังกล่าว มีรสหวานคล้ายน้ำตาล เมื่อผสมกับน้ำแล้วบรรจุขวดก็กลายเป็นน้ำอัดลมได้ แต่สารดังกล่าวก่อให้เกิดมะเร็ง ในกระเพาะอาหาร ตลอดจนถึงทางเดินของอาหาร เคยตรวจพบมะเร็งในกระเพาะอาหารจากคนที่ชอบ ดื่มน้ำอัดลมเป็นประจำ

อำนาจ เจริญศิลป์ วิทยาศาสตร์ในชีวิตประจำวัน

15. สารใดในน้ำอัดลมที่มีความหวานคล้ายน้ำตาล

ก. แชนคเคอรีน	ข. แคลเซียม	ค. บอแรกซ์
---------------	-------------	------------
16. การดื่มน้ำอัดลมจะทำให้เกิดโรคใด

ก. โรคเลือดออกตามไรฟัน	ข. โรคเหงือก	ค. ฟันผุ
------------------------	--------------	----------
17. ผู้ที่ดื่มน้ำอัดลมมากๆ อาจทำให้เกิดโรคใด

ก. โรคหัวใจ	ข. โรคไข้หวัดใหญ่	ค. โรคมะเร็งในกระเพาะอาหาร
-------------	-------------------	----------------------------
18. ถ้านักเรียนดื่มน้ำอัดลมก่อนอาหาร จะส่งผลอย่างไร

ก. เกิดอาการปวดท้อง	ข. ทานอาหารได้น้อยลง	ค. เกิดลมในกระเพาะอาหาร
---------------------	----------------------	-------------------------
19. เมื่อดื่มน้ำอัดลม นักเรียนควรปฏิบัติตนอย่างไรเพื่อไม่ให้ฟันผุ

ก. แปรงฟันก่อนนอน	ข. ใช้น้ำยาบ้วนปาก	ค. บ้วนปากด้วยน้ำสะอาด
-------------------	--------------------	------------------------
20. ถ้านักเรียนพบว่าคนในครอบครัวดื่มน้ำอัดลมเป็นประจำทุกวันควรทำอย่างไร

ก. แอบนำน้ำอัดลมไปทิ้งในถังขยะ	ข. ดื่มด้วยกันเพราะน้ำอัดลมมีรสชาติหวาน อร่อย	ค. อธิบายถึงโทษของน้ำอัดลมและบอกให้ดื่มน้อยลง
--------------------------------	---	---

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพตามจินตนาการเกี่ยวกับบุคคลหรือบรรยากาศให้ได้ใจความสมบูรณ์ ความยาว 5 บรรทัด ด้วยตัวเต็มบรรทัด โดยให้เขียนเว้นบรรทัด ใช้เวลา 20 นาที

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**เกณฑ์การประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน
วิชาภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเป็นแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ คะแนนเต็ม 13 คะแนน โดยเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการเขียนแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ สาระสำคัญของเรื่อง 4 คะแนน การใช้ภาษา 3 คะแนน การเขียนสะกดคำ 3 คะแนน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยและถูกต้องตาม

คำชี้แจง 3 คะแนน ซึ่งปรับจากเกณฑ์ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. สาระสำคัญของเรื่อง 1.1 เนื้อหา ความสัมพันธ์กับภาพ 1.2 ลำดับความคิด ต่อเนื่อง 1.3 ความเป็นเหตุเป็นผล 1.4 มีการนำเสนอแนวคิดใหม่	เขียนเรื่องได้ สาระสำคัญตามเกณฑ์ 4 ข้อ	เขียนเรื่องได้ สาระสำคัญตามเกณฑ์ 3 ข้อ ดังนี้ 1.1 เนื้อหา ความสัมพันธ์กับภาพ 1.2 ลำดับความคิด ต่อเนื่อง 1.3 ความเป็นเหตุเป็นผล	เขียนเรื่องได้ สาระสำคัญตามเกณฑ์ 2 ข้อ ดังนี้ 1.1 เนื้อหา ความสัมพันธ์กับภาพ 1.2 ลำดับความคิด ต่อเนื่อง	เขียนเรื่องได้ สาระสำคัญตามเกณฑ์ 1 ข้อ คือ เนื้อหา ความสัมพันธ์กับภาพ

2. การใช้ภาษา 2.1 ใช้ประโยคสื่อ ความหมายได้ 2.2 เลือกใช้คำได้ ถูกต้อง 2.3 เขียนวันวรรค ตอน ได้ถูกต้อง และไม่เขียนฉีกคำ	คะแนนเต็ม 3 คะแนน	การใช้ภาษา ได้ตามเกณฑ์ ครบ 3 ข้อ	การใช้ภาษา ได้ตามเกณฑ์ 2 ข้อ ดังนี้ 2.1 ใช้ประโยค สื่อความหมาย ได้ 2.2 เลือกใช้คำ ได้ถูกต้อง	การใช้ภาษา ได้ตามเกณฑ์ 1 ข้อ คือ ใช้ ประโยค สื่อความหมาย ได้
3. การเขียนสะกด คำ (เขียนผิดซ้ำ ให้ นับเป็น 1 คำ)		คะแนนเต็ม 3 คะแนน	เขียนถูกต้อง ทุกคำ	เขียนผิด 1 - 2 คำ
รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
4. ความเป็น ระเบียบเรียบร้อย และถูกต้องตามคำ ชี้แจง 4.1 เขียนตัวอักษร อ่านง่าย 4.2 สะอาดเรียบร้อย 4.3 เขียนได้ตาม จำนวน บรรทัดที่กำหนด	คะแนนเต็ม 3 คะแนน	เขียนได้ ตามเกณฑ์ 3 ข้อ	เขียนได้ ตามเกณฑ์ 2 ข้อ	เขียนได้ ตามเกณฑ์ 1 ข้อ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาววทันยา ขำพงษ์ไผ่
วัน เดือน ปี เกิด	19 มิถุนายน พ.ศ. 2534
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2552 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสวณหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี พ.ศ. 2557 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	220 หมู่ 1 ต.ท่าระหัด อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี 72000

